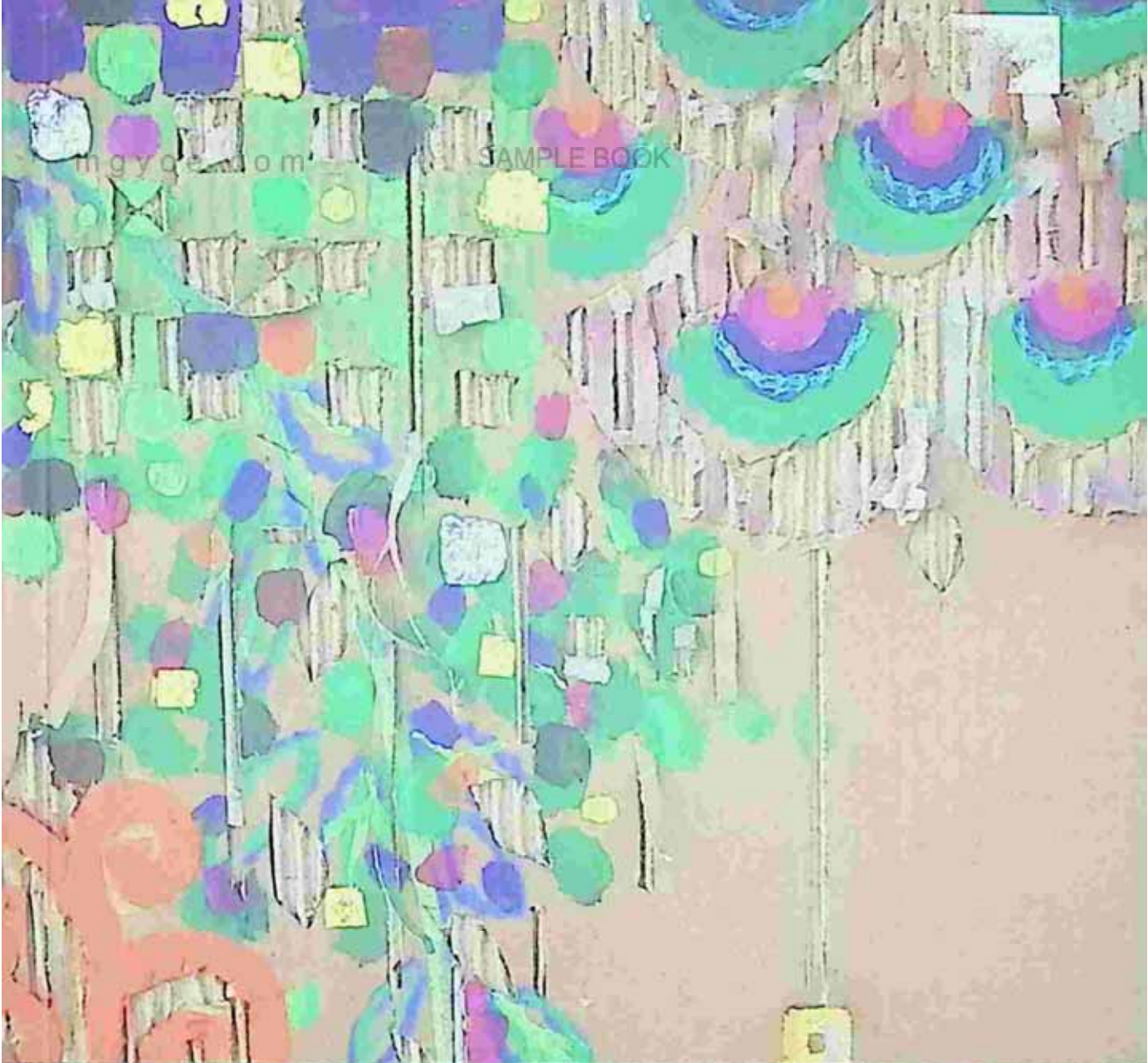

mgjoe.com

SAMPLE BOOK

၂၄၀
ပြန်ရွှေ
သက်လေ

လုံးချင်းဝတ္ထုဆစ်

mgjoe.com

m.g.y.o.e..c.o.m

SAMPLE BOOK

တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမဆိုတာ
စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်လိုပဲ . . .

mgyoe.com

DESIGN BY NAYMYOSAY

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ဖြုတ်ချက်အမှတ်	=	၅၀၀၂၃၆၀၂၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ဖြုတ်ချက်အမှတ်	=	၅၀၀၂၆၈၀၃၁၁
မထေမအကြိမ်	=	ဧပြီလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
အုပ်ရေ	=	၅၀၀
မျက်နှာပုံဖိုနှိပ်	=	Sky ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၁၉/B(1)၊ ၅၅-လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းဖိုနှိပ်	=	စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁) လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ရောင်စေ့ချ	=	ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ ၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	=	နေမျိုးဆေး
စာနိဂုံး	=	၆၀၀၀

၈၉၅-၈၃

မင်းလှ
 ပြန်ခေါ်သက်သေ / မင်းလှ။ - ရန်ကုန်။
 ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။
 စာမျက်နှာ-၂၁၉၊ ၁၃x၂၀ စင်တီမီတာ။
 (၁) ပြန်ခေါ်သက်သေ

“ကောင်းပြီလေ... နင်က ဒီလောက်တောင် သံယောဇဉ် ဖြတ်ချင်နေမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နင့်ကို ငါ ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ပြောလိုက်သည်။ သူ့လေသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပင် ဖြစ်၏။ ‘ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်’ ဆိုသော နေရာမှာတော့ နည်းနည်း တိမ်ဝင်သွားသယောင် ထင်ရသည်။

ပေါ်ဌေးသည် သူ လိုချင်သော အဖြေကို ရသွားသော်လည်း ဝမ်းသာ သော အမူအရာ ချက်ချင်း မပြနိုင်သေး။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ခါတိုင်းလိုပဲ ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆန်နေလိမ့်ဦးမည်ဟု တွက်ထားသောကြောင့် ရုတ်တရက် မှင်တက် မိသလို ဖြစ်သွားတာ။ မဆိုစလောက် ဆိုင်းငံ့သွားပြီးမှ-

“နင်... နင် တကယ်ပြောတာလား ရင်ငြိမ်း?”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါ နောက်ရ ပြောင်ရမယ့် ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ငါကကော ဘယ်တုန်းက ရယ်စရာ ပြောဖူးလို့လဲ”

“ဒါဆို...”

“နေပါဦး၊ ငါ ပြောလို့ မပြီးသေးဘူး၊ နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ငါ ကွာပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က တောင်းဆိုစရာ တစ်ခု ရှိတယ်”

“ပြော... နင် လိုချင်တာ အကုန်ရစေရမယ်”

ဟု ပေါ်ဌေးက အလောတကြီး ကတိပေးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

ရင်ရင်ငြိမ်းက သူ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်ဌေး ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး-

“ဒါ... ဒါတော့ နင် သက်သက်ကတ်သတ်တာပဲ၊ အဲဒါကတော့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို နင်က လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပြီးသွားမယ် ထင်လို့လား”

“တခြား လိုချင်တာ ပြော၊ ဒီအိမ် ယူမလား”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းခါသည်။

“ငါ ဘာမှ မမက်မောတတ်တာ နင် သိသားပဲ၊ ခုန ပြောတာပဲ လိုချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နင်ပဲ ခုနတုန်းက ဘာမဆို လိုက်လျောမယ်လို့ ပြောပြီးသားပဲ”

ဟု ပြောပြီး ညင်ညင်သာသာကလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ငိုများ ငိုသွားသေးလား... မဖြစ်နိုင်။ ဒီမိန်းမဟာ ငိုတောင် ငိုတတ်ရဲ့လား မသိ။ မထုံတက်သေးနဲ့။

ပေါ်ဌေးသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း မကျေမချမ်း ဖြစ်နေ၏။ စောစောတုန်းက ဘာကြောင့် အလောသုံးဆယ် ကတိပေးလိုက်ရသလဲ။ ခုတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းက ထိုစကားကို အပိုင်ကိုင်ပြီး တောင်းပွဲ တိုက်ပွဲ လုပ်သွားပြီ။

သူ ထရပ်လိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း၏ နောက်ကို လိုက်သွားမည် ပြုသေးသည်။ ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်လိုက်ချင်နေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ရဲမော်ကို သွားသတိရ၏။ ဟိုတုန်းက ဒီကောင်သာ ရှည်ပြီးတော့ အတတ်ဆန်း မထွင်ခဲ့ရင် ဒီကိစ္စ ခုလောက် ခက်ခဲမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဒေါသက ရဲမော်ဘက် မြားဦးလှည့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်း

ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး ရဲမော် ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။
လှိုင်းချိတ်မိပြီး ခေါ်နေသော အသံ သုံးကြိမ်မြောက်တွင် ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“အမိန့်ရှိပါရင်၊ ဦးရဲမော် အိမ်ကပါ”

ကုမ္ပဏီ အတွင်းရေးမှူး လေသံဖြင့် ထူးကတည်းက ရဲမော်၏ မိန်းမ
မြရီဝင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

“ရဲမော် ရှိလား”

“ဟုတ်... ခဏကိုင်ထားပေးပါရင်”

အလွန်ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော လေသံဖြင့် ပြောပြီး ဖုန်းကို ဘေးချ
လိုက်သံ ဒေါက်ခနဲ ကြားရသည်။ ဟိုကောင် သောက်ရူး သင်ပေးထားတဲ့
ပုံစံနဲ့ ပြောတာ။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။

နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်လောက် ကြာတဲ့အထိ ဖုန်းလာမကိုင်သေး။ အိမ်သာ
ပဲ တက်နေလို့လား၊ ရေဒီယို နားထောင်ရင်း သတင်းတစ်ပုဒ် ဆုံးအောင်
စောင့်နေသလား။ စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ယူနစ်စာ
လောက် ကြာပြီးတော့မှ-

“ပြောပါ... ရဲမော်ပါ”

လေသံကိုက ဆရာလိုလို သမ္ဘာလိုလိုနဲ့။ စိတ်တိုလက်စကြောင့်
သုံး လေးခွန်းလောက် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်မိ၏။ ရဲမော်မှာ ရုတ်တရက်
မို့ ကြောင်သွားဟန်တူသည်။ ခဏ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ-

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ငါ့ကို ဆဲတာ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့-

“ပြောလေကွာ... ရိုင်းလှချည်လား၊ မင်းအမေ...မို့လို့ ဆဲတာ
လား”

သူ ခုမှ သတိရသည်။ ရဲမော်ဆီက အကူအညီတောင်းစရာတွေ
ရှိသေးသည်။ ဒီကောင် စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်သင့်။ ခုချိန်မှာ စိတ်ကို ထိန်းရ
မည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ရဲမော်ရဲ့
တယ်လီဖုန်းဟာ ခေါ်ဆိုသူ နံပါတ် ပေါ်တဲ့ မော်ဒယ်မျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ
ဆုတောင်းရသည်။

စိတ်တော့ မချရသေး။ ဘယ်သူပါလဲလို့ သေသေချာချာ မမေးဘဲ
သူ့ကို ခေါ်ပေးရကောင်းလား ဆိုပြီး ရဲမော်က မြရီဝင်းကို ဆူချင် ဆူလိမ့်မည်။

ထိုအခါ မြရိုင်းက အသံက ရင်းရင်းနှီးနှီးထဲကပဲ ဆိုပြီး မမေးလိုက်မိတာပါ။ ကိုပေါ်အသံလို့တော့ ထင်တာပဲ... ဟု ပြောကောင်းပြောမည်။ ရဲမော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း မိမိ၏ အသံကို ကျက်မိသွားနိုင်သည်။

ဒါဆိုရင်တော့ ဖုန်းပြန်ဆက်မှာပဲ။ ရှောင်နေရင် ကောင်းမယ်ဟု တွေးပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ တံခါးဝနား အရောက်မှာပင် ဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ ဟိုကောင် ပြန်ဆက်ပြီ ထင်တယ်၊ ဖုန်းမကိုင်တော့ဘဲ အမြန် လစ်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ အခြေအနေကို သိချင်သောကြောင့် တံခါးအပြင်မှာ အသာကွယ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဖုန်းမြည်သံကို ရုတ်တရက် မကြားလိုလား၊ တစ်ခုခု လုပ်နေသဖြင့် လက်မအားလိုလားတော့ မသိ။ တော်တော်နဲ့ လာမကိုင်။

တယ်လီဖုန်းကလည်း သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ‘ကလင် ကလင် ကလင်...’ ဆိုပြီး အကျယ်ကြီး မြည်တာ မဟုတ်။ ခိုညည်းသံလို ‘ကူကူ... ကူကူ’နဲ့။ ဖုန်းသံကို ချဲ့ပေးတဲ့ ကိရိယာလေး ဝယ်တပ်ဦးမှဟု စဉ်းစားသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဖုန်းလာမကိုင်သေး။ ဒီမိန်းမ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ လေးတိ လေးကန်နဲ့။ ဒါကိုပဲ လူတွေက ဣန္ဒြေရှိတယ် ဘာ ညာ ချီးကျူးကြသေးသည်။ တစ်ဖက်က မစောင့်နိုင်လို့ ဖုန်းချသွားလည်း အေးတာပဲ... ဟု တွေးနေတုန်း ရင်ရင်ငြိမ်း ဖုန်းလာကိုင်သည်။ သူ နားစွင့်လိုက်၏။

“ဟယ်လို... ဟုတ်ကဲ့... ဪ... တင်ပါ့ဘုရား၊ တင်ပါ့၊ အဖိတ်နေ့ အမိ ပို့ပေးပါ့မယ် ဘုရား”

အောင်ရာမြေ ဆရာတော် ဖုန်းဆက်တာပဲ။ ကျောင်းကို ရောက်တဲ့ အခါ ရင်ရင်ငြိမ်းက သူတို့ကိစ္စ အကြောင်း ဆရာတော်ကို တိုင်ချင် တိုင်လိမ့် မည်။ ဆရာတော်က ခေါ်ပြီး မေးလျှင် အဖြေရခက်ဦးတော့မည်ဟု တွေးရင်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

အစကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ် စိတ်ကူးတာ။ အတွေး လွန်သွားသဖြင့် ဘယ်ဘက် မချိုးဘဲ ညာဘက် ကွေ့လာမိသည်။ ဒီနေ့တော့ ယောင်တီယောင်ချာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့် ချင်တော့သဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ လျှောက်နေရတာ ထက်စာလျှင် တစ်နေရာရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာက တော်လိမ့်မည်။

ပန်းခြံနား ရောက်လာသဖြင့် ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ခုလို ပန်းခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်ရတာ အတော်ကြောင်စိစိနိုင်
 သည်။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ဆိုလျှင်တော့ ပန်းခြံထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊
 သတင်းစာတစ်စောင် ဖတ်ရင်း နေပူစာလှုံကြတာ အဆန်း မဟုတ်။ ဒီမှာတော့
 အားအားယားယား ထိုင်လေ့မရှိကြ။ အတွဲတွေက လွဲလို့ပေါ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခုံတန်းလျားမှာ စုံတွဲတစ်တွဲ ထိုင်နေကြသည်။
 သိပ်အဆင်ပြေပုံမရ။ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေဟန်တူသည်။ ကောင်မလေးက
 တစ်စုံတစ်ခု မကျေမချမ်း ပြောနေသည်။ ကောင်လေးက ခေါင်းခါပြီး ငြင်း
 သည်။ ကောင်မလေး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကောင်လေး၏ ရင်ဘတ်ကို
 အဆက်မပြတ် ထုသည်။ အစတော့ ကောင်လေးက ငြိမ်ခံနေသေးသည်။
 နောက်တော့ နာလို့လား မသိ။ ကောင်မလေး လက်ကို ဖမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်ထား
 လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ရုန်းသည်။ နောက်... ကောင်လေး၏ ရင်ခွင်
 မှာ မျက်နှာအပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကလေး တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသဖြင့် ငိုနေမှန်း
 သိသာ၏။ ကောင်လေးက တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြီး နှစ်သိမ့်နေဟန်တူသည်။
 ကောင်မလေး၏ ကျောကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

ခဏအကြာမှာ ကောင်မလေးသည် ကောင်လေး ရင်ခွင်မှာ အပ်ထား
 သော မျက်နှာကို ပြန်ခွာပြီး မော့လိုက်သည်။ မျက်နှာက ဒီဘက် ပြန်လှည့်
 လာသည်။ ဟိုက်... သောက်ခွေး၊ ကောင်မလေးက ငိုနေတာ မဟုတ်။
 ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေတာပါလား။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ပေါ်ဌေး အားကျလာ
 သည်။ သူတို့လို ပြန်ငယ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာမိ၏။ လူက ငယ်လို့မရ
 သဖြင့် စိတ်ကို ပြန်ငယ်ကြည့်သည်။ ငယ်ချင်လျှင် အတိတ်ကို ပြန်သွားရမည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က...
 က... ခန့်... နှစ်... ငါး... ဆယ့်... သော... ခဲ့... လွန်...

“ပေ့ကောင် ငပေါ်... မင်း စိတ်ရူးပေါက်တိုင်း လျှောက်ထွင်မနေနဲ့ကွ”
ဟု ကံညွှန်မောင်က ပြောသည်။ ပေါ်ဌေးက-

“ဘာလဲကွ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုတာ စိတ်ရူး
ပေါက်တာလား၊ မင်းတို့ကော လက်မထပ်ဘဲနေမှာမို့လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာက ဂေါက်တောက်တောက်နိုင်လို့
ပြောတာ၊ လူကြီးချင်းကလည်း သဘောတူထားပြီးပြီ၊ သင့်တော်တဲ့ အချိန်မှာ
မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်လို့လည်း ပြောထားပြီးပြီ၊ ကိစ္စက ပြတ်နေပြီပဲ၊ ဒါကို
မင်းက အခုကတည်းက ကြိုပြီး လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားချင်တယ် ဆိုတာ
ကတော့...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကိစ္စက နောက်လည်း မလွဲမသွေ လုပ်ရမှာပဲ၊ အခု
ကတည်းက လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားလိုက်ရင် အိမ်ထောင်သက်တောင်
ပိုရသေးတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတာကို စောင့်ပြီး နားထောင်နေသော
ရဲမော်က ဝင်မေးသည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုပေါ်ရ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားချင်တာလဲ”

“ငါ သူ့ကို စိတ်မချလို့”

ကံညွန့်မောင်ထံမှ ခွီးခနဲ ရယ်သံ ထွက်လာသည်။ သောက်လက်စ စီးကရက်မီးခိုး သီးသွားသောကြောင့် အဟွပ် အဟွပ်... ဆိုပြီး ချောင်းဆိုးနေ သေးသည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့မှ-

“မင်းကပဲ သူ့ကို စိတ်မချ ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ဟား ဟား...၊ သူခိုးက အိမ်ရှင်တွေ တံခါးမှ ပိတ်ပြီး အိပ်ရဲ့လားလို့ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

ပေါ်ဋ္ဌေးက ကံညွန့်မောင်၏ လက်မောင်းကို တစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး-

“ငါ စိတ်မချဘူးဆိုတာ ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားမှာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ စိတ်ပြောင်းသွားမှာကို စိုးရိမ်တာ၊ မင်းတို့ သိသားပဲ၊ ငါ့အချစ် ကို လက်ခံဖို့ ကိစ္စမှာ သူက အင်တင်တင် လုပ်နေတာ၊ ဘေးက ဝိုင်းလှော်ပေး ကြလို့သာ အဆင်ပြေသွားတာ မဟုတ်လား၊ ခုကျတော့လည်း သူ့ပုံစံက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အေးတိအေးစက်နဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ငါ့အချစ်ကို လက်ခံမိ တာ မှားများ မှားသွားပြီလား မသိဘူးလို့ ပြောတတ်သေးတယ်၊ တော်ကြာ တစ်ကိုယ်တည်း ဘဝနဲ့ အေးအေးနေတော့မယ်၊ သံယောဇဉ်တွေ ထပ်မတိုးချင် တော့ဘူး၊ ငါနဲ့ လက်မထပ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ လုပ်လာရင် ခက်မယ်”

“အဲဒါမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရဲမော်က ကန့်ကွက်စကား ဆိုသည်။

“ရင်ရင်ငြိမ်းဟာ ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာ တစ်မျိုး လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ၊ တကယ်လို့ မှားသွားတယ် ဆိုရင်တောင် ဖြစ်လာသမျှ ကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မပြင်ဘူးဆိုတဲ့ လူမျိုး၊ တကယ်တမ်း စိတ်မချရတာက မင်းပဲ၊ အပြောင်းအလဲက သိပ်မြန်တယ်”

“ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ကွာ၊ တခြားနေရာတွေမှာသာ ငါ စိတ်အပြောင်း အလဲ မြန်ချင်မှ မြန်မယ်၊ သူ့အပေါ်မှာတော့ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ သူ့ကို ငါ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟိုတစ်ယောက် ကိစ္စနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်”

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အလှဆုံး စတား ဆိုသော မိန်းကလေးက ပေါ်ဌေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်။ အခွင့်အရေးတွေ အမျိုးမျိုး ပေးခဲ့တာ အားလုံး သိသည်။ ပေါ်ဌေးက တစ်ခွန်း ဟလိုက်တာနဲ့ ကိစ္စပြီးပြီ။ ဒါကို လွတ်အောင် ရှောင်ပြီး ရင်ရင်ငြိမ်းကိုမှ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ညွှန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူက ဆက်၍-

“ကဲ... မင်းတို့ ပြောသလို ငါကသာ စိတ်မချရတာလို့ဘဲ ထားပါ တော့၊ တကယ်လို့ သူနဲ့ ငါနဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားလိုက်ရင် စိတ်ချသွား ရရော မဟုတ်လား”

ဟု အကြောင်းပြပြန်သည်။ ကံညွှန်မောင်က-

“လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ထားပြီးမှ မင်းက သစ္စာဖောက်သွားရင်ကော၊ အဲဒါဆို ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် ပိုပြီး နစ်နာမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ခုထိ ငါ့ကို တစ်ခါမှ အကောင်းမပြောသေး ဘူး”

“မင်းက ကောင်းကော ကောင်းလို့လား”

“အောင်မာ... မင်းလို တွေ့သမျှ ကောင်မလေးတွေ အကုန် လိုက် ကြိုက်တဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါက တစ်ပြိုင်တည်း အကုန်လိုက်ကြိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ယောက်ကို လိုက်လို့မရလို့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းပြီး လိုက်တာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေသွားရင် ခြေငြိမ်သွားမှာပဲ”

“အေး... ငါကတော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ခြေငြိမ်နေတာ၊ မင်းထက် သာတယ်”

ရဲမော်က ဟိုနှစ်ကောင် ငြင်းနေကြတုန်းမှာ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိ သလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ငြင်းလို့ ဝလောက်ပြီ ဆိုတော့မှ-

“ငါ တွေးကြည့်လို့ ရသလောက် ပြောရရင်တော့ ကိုပေါ် ပြောတာ လက်ခံရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်... ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“ဒီလိုလေ... လက်ထပ်တာကတော့ နောက်လည်း လက်ထပ်ရမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး စာချုပ်ထားလိုက်ရင် ဒီကောင့်ကို ထိန်းချုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်”

“ခုနတော့ ဒီကောင်က စိတ်မချရဘူးဆို”

“အေးလေ... ဒီကောင် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်လာရင် ငါတို့က ဒီစာချုပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီး အကျပ်ကိုင်မှာပေါ့ကွ”

“အေး... ကောင်းတယ်ကွ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ငါ လှုပ်လို့မရ တော့ဘူး”

ဟု ပေါ်ဋ္ဌေးက အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။ ကံညွှန်မောင်က-

“ဘာကောင်လဲကွ၊ ကိုယ့်ကို အကျပ်ကိုင်မယ့် ကိစ္စကို ဝမ်းသာနေ တယ်”

“ငါတို့ကသာ ပြောနေတာ၊ ဒီအစီအစဉ်ကို ရင်ရင်ငြိမ်းက လက်ခံ ပါ့မလား”

“လက်ခံအောင် ပြောရမှာပေါ့”

“အရေးကြီးတာက ဟိုနှစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့က တိုက်တွန်းရင် လက်ခံလာမှာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရအောင် စည်းရုံးရမယ်”

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ သူတို့ကို စည်းရုံးရတာ အစွဲရေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါလို့ အာရပ်တွေကို ဖျောင်းဖျရသလို ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဟု ပေါ်ဋ္ဌေးက ညည်းလိုက်သည်။

ဟိုနှစ်ယောက် ဆိုတာက ခင်နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့်တို့ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက် စလုံးမှာ နာမည်နှင့် လူ လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်း မရှိကြသူတွေပဲ။

ခင်နွဲ့နွဲ့နှောင်းက ယောက်ျားလျာ ဖြစ်၏။ လူပုံက ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဂင်တိုတို၊ ကိုယ်လုံးက တစ်ဖြောင့်တည်း။ ဆံပင်တိုတို၊ ရှပ်လက်တိုဆန်ဆန် အင်္ကျီ အကွက် အစင်းတွေ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ထဘီကို တစ်ခါတလေမှ ဝတ်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီသာ အဝတ်များသည်။ သူ့နာမည်ထဲက ‘ခင်’ ဆိုတာနဲ့ ‘နွဲ့’ ဆိုတာတွေဟာ သိပ်အားပျော့တယ် ထင်သည်။ ထိုစကားလုံးတွေ ထည့်ခေါ်တာ ကို မကြိုက်။ အနှောင်းဟုသာ ခေါ်စေချင်သည်။

ဒေစီပွင့်သည် နာမည်က အနောက်တိုင်း ဆန်သော်လည်း လူက အလွန်ရှေးရိုးဆန်သူ ဖြစ်၏။ ဆံပင်တိုတို ဖြတ်တာတွေ၊ အကြေကောက်တွေ ခေတ်စားနေတဲ့ အချိန်မှာ သူက ကျစ်ဆံမြီးကြီးနဲ့၊ သူ့အမေ အပျိုအရွယ် လောက်တုန်းကတောင် ကျစ်ဆံမြီး ဆိုတာ တော်တော်အောက်နေပြီ။ ရင်ဖုံး အင်္ကျီ လက်စက၊ အရောင် ရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်း ထဘီနဲ့၊ တကယ့် အပျိုကြီးပုံ ဖမ်းထားသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငါးတန်းတုန်းကတည်းက တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ခုတည်း ထိုင်လာကြတာ။ ဆယ်တန်းကိုလည်း တစ်နှစ်တည်း ပြိုင်တူ အောင်သည်။ တက္ကသိုလ် တက်တော့လည်း မေဂျာတစ်ခုတည်း အတူတူ။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မခွဲဘဲ အပျိုကြီးတွေ လုပ်နေကြမယ့်ပုံ။ နောက်ဆုံး ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ အတူတူ သွားနေကြမယ့်သဘော ရှိ၏။ ဒီကြားထဲကမှ ရင်ရင်ငြိမ်းကို မရမက ဖဲ့ထုတ်ထားရတာ။

ထိုကိစ္စမှာလည်း ဟိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ထောက်ခံမှု ရအောင် အတော်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ခုလို လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းရမှာ အတော်ဝန်လေးစရာ ကောင်းနေသည်။

တကယ်တမ်း ပြောကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ထင်သလောက် လက်မဝင်လှကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။

“မဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ လူကြီးတွေ မသိဘဲ ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီလို လုပ်တာလည်း သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။”

ဆိုပြီး အင်တင်တင် လုပ်နေသည်။

ဟိုနှစ်ယောက်ထဲက ပြောရလွယ်မည့် ဒေစီပွင့်ကို အရင်ဆုံး ချဉ်းကပ်ရသည်။ သူက စိတ်ပျော့သည်။ သနားတတ်သည်။

“ငါကတော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ အနှောင်းက ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး၊ သူ သဘောမတူရင် ရင်ငြိမ်းကလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ဒေစီပွင့်က အနှောင်းဆီ လွှဲချသည်။

“အနှောင်း သဘောတူအောင် နင်လည်း ကူပြောပေးပေါ့ဟာ” ပေါ်ဌေးက သူ့ကို ပြန်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

အနှောင်းသည် စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးနှင့် တူအောင် တမင်မြန်ချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ညနေစောင်းမှာပဲ ပေါ်ဌေးတို့အိမ် ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက် ခါးကြီးထောက်ပြီး-

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ”

ဟု တဲ့တိုးကြီး တန်းမေးသည်။ အသံကျယ်သွားသဖြင့် လူကြီးတွေ ကြားသွားမှာစိုးလို့ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့် တေ့၍ သတိပေးလိုက်ပြီး-

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

“ဘာ... ငါက”

ဆိုပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ သတိရသွားပြီး-

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

ဟု ယောက်ျားလေးချင်း ဆက်ဆံသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။
တကယ်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထိတောင် မရောက်ဖြစ်။ လမ်း
မှာပင် ကိစ္စပြတ်သွားသည်။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘာကြောင့် ကြိုတင်ပြီး လက်ထပ်
စာချုပ် ချုပ်ချင်တာလဲ”

“စိတ်မချလို့”

“ဘာပြောတယ်၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုအစားမျိုး ထင်လို့
စိတ်မချတာလဲ”

“သူ့ကို စိတ်မချတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ကိုပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ စိတ်မချတာပါ”

“ဘယ်လို... ဟင်း... ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် စိတ်မချတဲ့ ယောက်ျား
မျိုးဟာ ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီး အားကိုးလို့ ရမှာလဲ”

အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ တောက်လျှောက်ကြီး
တိုက်ခိုက်ခံနေရသည်။ ပေါ်ဌေးကလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်
အအ ဖြစ်နေရာမှ စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒီလိုပါဟာ... ခုတလော ငါ့စိတ်တွေ လေးနေတယ်၊ သူနဲ့ ငါနဲ့
ခွဲခွာရလိမ့်မယ် ဆိုပြီး အစွဲအလမ်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ သူနဲ့ အလွဲမခံ
နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုလို စိတ်ကူးမိတာပါ”

အနှောင်း တွေပြီး စဉ်းစားနေသည်။ တအောင့်ကြာမှ-

“နင်... ရင်ငြိမ်းကို တကယ်ချစ်သလား”

“မေးမှ မေးရက်တယ်ဟာ”

“အေးလေ... နင် ခုလို လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုကတည်းက သူ့ကို
တကယ် ချစ်လို့ပဲဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ ကောင်းပြီ... နင့်ကို ငါ စိတ်ချသွား
ပြီ၊ နင် ပြောတဲ့ကိစ္စ ငါ သဘောတူတယ်၊ ရင်ငြိမ်းကိုလည်း ငါ တိုက်တွန်းပေး

မယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ နောက်တော့ကျမှ သစ္စာဖောက်ရင်တော့ နင့်ကို ငါ အသေသတ်ပြီးသားပဲလို့ မှတ်ထားလိုက်”

ဒီလိုကျတော့လည်း ထင်သလောက် မခက်ပါလားဟု တွေးပြီး ပေါ်ဌေး အတော်ပျော်သွားသည်။

ရဲမော်က ဆရာကြီး လုပ်ပြီး ဦးဆောင်သည်။ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လက်နှိပ် စက် ရိုက်သော သူ့အသိတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသူက အားလုံး စီစဉ်ပေး မည်။ ဝန်ဆောင်ခ ပေးလိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ တရားရုံး မှာ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ရမည်။ ရုံးအနီးရှိ ဂိုဒေါင်လိုလို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သူတွေ စုထိုင်ကြသည်။ ကိုယ့်စားပွဲနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်မိတ်နှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်အဆက်အသွယ်နှင့် ကိုယ် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ထိုနေရာမှာ စုရပ်အဖြစ် ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားသည်။

ပေါ်ဌေးက ကံညွှန်မောင်နှင့် အတူသွားသည်။ အနှောင်းနှင့် ဒေစီပွင့် တို့က ရင်ရင်ငြိမ်းကို ခေါ်လာမည်။ ရဲမော်က စီစဉ်စရာတွေ အဆင်သင့် လုပ်ထားဖို့ ကြိုတင်သွားနှင့်သည်။ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်တဲ့ အတွေ့အကြုံကို လေ့လာရအောင်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်လည်း တရားရုံးနဲ့ စိမ်းမနေရအောင် သူ့ကောင်မလေး မြရီဝင်းကိုပါ ခေါ်လာခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

ချိန်းထားတဲ့ နေရာ ရောက်တော့ သူတို့ချည်း မဟုတ်ဘဲ တခြား သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီးကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... လူတွေက များလှချေလား”

ဟု ပေါ်ဌေးက တအံ့တဩ မေးလိုက်တော့ ရဲမော်က-

“အေးကွ... သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေးဖို့လေ”

“သက်သေက နှစ်ယောက်ဆို ရတာပဲ၊ ဒီလောက် အများကြီး လိုလိုလား”

“လိုတာပေါ့ကွ၊ သက်သေများတော့ ပိုပြီး ခိုင်လုံတာပေါ့၊ တကယ် လို့ နောက်ပိုင်းမှာ မင်း ပြဿနာလုပ်ရင် အားလုံးက မင်းကို ဝိုင်းဗျင်းကြမှာပဲ”

“မင်းတို့က ငါ့ကို ခုထိ မယုံကြသေးဘူးလား၊ ဘာလဲ... ရင်ငြိမ်း ကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး သစ္စာဆိုမှ ယုံကြမှာလား”

ပေါ်ဌေးက ပြောရင်း ထိုင်ချမည့်ဟန် လုပ်လိုက်သည်။ နောက်လို့ နောက်မှန်း မသိသော ရင်ရင်ငြိမ်းက-

“အို... မလုပ်ပါနဲ့၊ ငရဲကြီးနေပါ့မယ်”

ဟု ပျာပျာသလဲ တားလိုက်သဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။ အော်ကျော် က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရာမှ-

“အေးကွာ... ငါလည်း လက်ထပ်စာချုပ် ဘယ်လို လုပ်ရတယ်၊ ဘာတွေ လိုအပ်တယ် ဆိုတာ လေ့လာထားရမယ်၊ ဒါမှ ငါတို့အလှည့်ကျရင် လွယ်ကူသွားမှာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့ အနှောင်း”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ အနှောင်းက-

“ငကျော်... သူများတွေ မင်္ဂလာယူနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ ရန်မဖြစ် ချင်ဘူး၊ နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်း”

ဟု ပြန်ခွပ်သည်။ ချက်ကောင်း စောင့်နေသော အောင်ချိုက-

“နေစမ်းပါဦး ကျော်ကြီးရာ၊ အဲဒီအခါကျရင် မင်းက သတို့သား အနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးမှာလား၊ သတို့သမီးအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးမှာလား”

ဟု သိပ်ထည့်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်စက်သမားသည် တဝါးဝါး တဟားဟား လုပ်ရင်း နောက်ပြောင်နေကြသော သူတို့အုပ်စုကို အတော် သဘောကျနေသည်။ သူကလည်း အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် လူရွယ်ပိုင်း သာ ဖြစ်သောကြောင့် ရောပြီး ပျော်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးခဲ့တာ များပြီ၊ ဒီတစ်ခါလောက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိဘူး၊ ဒီလောက် သက်သေ လက်မှတ်ထိုးမယ့်လူ

များတာလည်း မကြုံဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ဝင်ထိုးချင်တယ်ဗျာ”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟု ပေါ်ဌေးက ငြင်းသည်။

“လုပ်ပါဗျာ... ပျော်လို့ပါ၊ ဒီလိုလုပ်... ကျွန်တော့် ဝန်ဆောင်ခကို လျှော့ယူမယ်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အလိုလိုကမှ လူတွေ များနေရတဲ့ကြားထဲ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ တစ်ယောက် ပိုသွားရုံနဲ့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ပိုတောင် ခိုင်လုံသွားသေးတယ်”

ရဲမော်က ဟိုလူ့ဘက်က ဝင်ထောက်ခံသည်။ ပေါ်ဌေးကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး-

“ငါတို့တွေ အလှည့်ကျရင်လည်း သူ့ကို အကူအညီတောင်းရဦးမှာ ကွာ၊ ခွင့်ပြုလိုက်ပါကွာ၊ ဒီလိုလူမျိုးက ပေါင်းထားတာ မမှားဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ”

လက်နှိပ်စက်သမားက ကျေနပ်သွားသည်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး-

“ကဲ... အချိန်ကျပြီ၊ သွားကြရအောင်”

“နေဦး... နာစ်ယောက် လိုသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကောင်းထွန်း”

“ဟာကွာ... ဒီကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတာလဲ၊ အမြဲတမ်း လေးတိလေးကန်နဲ့၊ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ချိန်းလိုက်ရင် နောက်ကျတာချည်းပဲ၊ မေ့လည်း မေ့တတ်သေးတယ်”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဒီကောင် ထုံးစံအတိုင်း အပျင်းထူနေတာ ဖြစ်မယ်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ရဘဲနဲ့ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ဆိုပြီး အိပ်ရာထဲ ခွေနေလိုက်၊ မဖြစ်သေးပါဘူး ဆိုပြီး မျက်နှာ ထသစ်လိုက်၊ မလန်းဘူးဆိုပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ နှပ်လိုက်၊ သွားမှကောင်းမယ် ဆိုပြီး အဝတ်အစား ထလဲ၊ နောက်ကျနေပြီ... မထူးတော့ဘူး ဆိုပြီး ပြန်လဲ၊ ချိတ်ချတုံ လုပ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ခက်တာပဲကွာ၊ မင်းကလည်း ဒီကောင့်အကြောင်း သိသားနဲ့”
ပေါ်ဌေးက ရဲမော်ကို အပြစ်တင်သည်။

“သူ့တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး ချန်ထားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊
တော်ကြာ... ဒီကောင် သိသွားရင် ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်၊ သူ့အကြောင်းလည်း
သိသားနဲ့”

“မေ့များ မေ့နေလား မသိဘူး”

“ငါ သေသေချာချာ မှာထားတာပါကွာ၊ လာမှာပါ၊ ဆယ်မိနစ်
လောက်တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

လက်နှိပ်စက်သမားက-

“စောင့်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခုချိန် သွားမှာ၊ တော်ကြာ နောက်ကျနေလို့
ဆိုပြီး တရားသူကြီးက တခြားအမှုတစ်ခု ခေါ်ပြီး စစ်နေရင် တမေ့တမော
စောင့်နေရမယ်”

ဟု သတိပေးသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်၊ သူ့ဟာသူ အချိန်မီ ရောက်မလာ
တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

တရားရုံးဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ဒီတော့မှ ရုံးပေါက်ဝမှာ
မြိန်မြိန်ကြီး ရပ်စောင့်နေသော ကောင်းထွန်းကို တွေ့ကြရလေသည်။

“မင်းက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

ပေါ်ဌေး မပြောနိုင်ခင် ရဲမော်က ဦးအောင် မေးပေးလိုက်သည်။
ကောင်းထွန်းက သိပ်အရေးမကြီးဟန်ဖြင့်-

“မင်း ချိန်းတဲ့ နေရာကို ငါ မေ့နေလို့ကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားရုံးကို
တော့ လာကို လာရမှာပဲ ဆိုပြီး ဒီမှာ လာစောင့်နေတာ”

“မင်း အရက်နာကျနေလို့ မလာနိုင်ဘူး ထင်နေတာ”

ဟု ပေါ်ဌေးက မကျေမချမ်း ပြောတော့-

“အရက်နာကျရမှာက ဒီနေ့ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် မနက်မှ ကျရ
မှာ၊ ဒီည ပွဲကြီးပွဲကောင်း ရှိတယ်လေ၊ တဝကြီး ကိုင်ရမှာ”

“ဘာပွဲလဲ”

“ဘတ်ချလာနိုက်လေကွာ၊ ကိုပေါ်က ဒကာခံမယ့်ပွဲ”

“ဘာ... ငါက ဘတ်ချလာနိုက် လုပ်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ အခု ဟာက တကယ် လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ”

“ဟင်... တကယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဆို မင်းက ရင်ရင်ငြိမ်းကို အတည်လိုလိုနဲ့ လှည့်စားပြီး လက်ထပ်စာချုပ် အတု လုပ်မလို့ပေါ့လေ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ အလိုလိုကမှ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ၊ မင်းက လျှောက်ပြောနေတယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ကွ၊ မင်းကသာ ဘတ်ချလာနိုက် လုပ်လိုက်ရင် တကယ် အစစ်အမှန်ပဲဆိုတာ သက်သေပြပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မင်းကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သောက်ရမလဲ ဆိုတာပဲ စဉ်းစား နေတာပဲ”

“မောင်ကောင်း ပြောတာ မှန်တယ်ကွ၊ ဒီည တစ်ပွဲ ပေးလိုက်ရင် ပိုပြီးတော့ တရားဝင်သွားမယ်”

ကံညွှန်မောင်က ကောင်းထွန်းဘက်မှ ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြီးရောကွာ၊ ပြီးရော”

ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားသော လက်နှိပ်စက်သမား ပြန်ထွက်လာပြီး-

“ကဲ... လာကြ၊ လာကြ၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ”

ဟု ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

တရားသူကြီးသည် အသက် လေးဆယ့်ငါးလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

ဦးနှောက်ပူအောင် စဉ်းစားရလွန်းလို့လားတော့ မသိ။ ထိပ်ပြောင်စပြုနေပြီ။

ပျော်တတ်ပုံရသည်။ သဘောလည်း ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။

“တပျော်ကြီးပါလားဟေ့”

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ... ထုံးစံအတိုင်း မေးရဦးမယ်၊ မိန်းကလေးကို အဓိကထားပြီး မေးမယ်၊ ငါ့တူမက... ဟောဒီက အဲ... မောင်ပေါ်ဌေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ကိစ္စမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်တာလား၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လို့၊ ဒါမှ မဟုတ် အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းလို့လား”

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် အိပ်မက် မက်သလို ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ် ဖြစ်နေရာမှ အနှောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“သူ... သူ တိုက်တွန်းလို့”

တရားသူကြီး မျက်နှာတည်သွားပြီး-

“ဘာ... ငါ့တူမကိုယ်တိုင် သဘောတူလို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အားလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်ကြသည်။ ပေါ်ဌေးက-

“နင်... နင်.. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

တရားသူကြီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး-

“ဒါဆိုရင်တော့...”

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး၊ နားလည်မှု လွဲနေပြီ၊ သူ ပြောတာက သဘောတူလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ရင်ငြိမ်း”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။ တရားသူကြီးက ရင်ရင်ငြိမ်းကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူပီပီ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်တွေ... မဟုတ်ဘူးတွေနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ... ရှင်းရှင်းလေးပဲ မေးမယ်၊ မရင်ရင်ငြိမ်းက မောင်ပေါ်ဌေးကို လက်ထပ်ချင်သလား”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဌေးကို တစ်ချက် ကြည့်သည်။ ပေါ်ဌေးမှာ ပင်နတီ ကန်သွင်းခံရခါနီး ဝိုးသမားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားလို ဖြစ်နေ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တရားသူကြီးက-

“နှုတ်က ဖွင့်ပြောမှ တရားဝင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တာလား”

“ရှင်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို လက်မှတ်ထိုး”

လက်မှတ်ထိုးပြီးကြတော့ တရားသူကြီးက ဆုံးမစကား အနည်းငယ် ပြောသည်။

“ကဲ ကဲ... သွားလို့ရပြီ”

ထိုစဉ်တွင် အော်ကျော်က တစ်စခန်း ထသည်။

“ဦးလေး... အဲ... ဆရာ... အဲ အဲ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“မင်း ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါကွာ၊ အဘလို့ မခေါ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်လည်း လက်ထပ်စာချုပ် လုပ်ချင်ပါတယ်၊ တစ်ခု ရှိတာက သတို့သမီးဘက်ကတော့ မသေချာသေးဘူး၊ သတို့သားအနေနဲ့ ပဲ တစ်ဖက်သတ် ကြိုတင်ပြီး လက်မှတ်ထိုးထားလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ရုံးတော်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိမှ ထိုးလို့ရမယ်”

“ရုံးရှေ့မှာတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ဆိုပြီး အနှောင်းကို ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်ရင်း လှမ်းကြည့်သည်။ အနှောင်း မှာ ဘာမှ မပြောသာသဖြင့် အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်စောင်းသာ ထိုးနေရသည်။ ရုံးအပြင်ကို ရောက်လျှင်တော့ အော်ကျော် မစားသာဘူးသာမှတ်။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ကွာ၊ ကျော်ကြီးလို အသားမည်းမည်း၊ အရပ် ရှည်ရှည်တောက်တောက်၊ ခါးက ကိုင်းကိုင်း၊ ခေတ်ဟောင်းက မျက်မှန်နဲ့ ပုံတုံးကြီးဟာ ဒီရုံးကို လာခွင့်ရမယ့် ကောင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ကံညွန့်မောင်က ပြောတော့ ကောင်းထွန်းက-

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ၊ လက်ထပ်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ တခြားအမှုတစ်ခုခုနဲ့ လာချင်လာနေရမှာပေါ့”

ထိုအခါ တရားသူကြီးက-

“ဟေ့ကောင်တွေ... တရားရုံးထဲမှာ အဲဒီလို နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားမျိုး မပြောရဘူးကွ၊ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်တွေ၊ သွားကြတော့ကွာ... သွားကြ တော့၊ ငါ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော နှင်ထုတ်သည်။

သူတို့ အုပ်စု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နောက်ရင်း ပြောင်ရင်း ထွက်သွားကြသည်။ တရားသူကြီးကို နှုတ်ဆက်နေရသဖြင့် ပေါ်ဌေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းမှာ ခုချိန်ထိ အိပ်မက် မပြယ်သေးသလို ဖြစ်နေ၏။ ပေါ်ဌေးက ရင်ရင်ငြိမ်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ သူ့လက်ကလေးက အေးစက်နေသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက လက်ကို အသာရုန်းထွက်လိုက်ပြီး-

“အို... လူတွေကြားထဲမှာ”

“တို့တွေ လက်ထပ်ပြီးကြပြီပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမလက် ကိုယ်ကိုင်တာ
ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟယ်... နင့်စကားကလည်း ရင့်သီးလိုက်တာ”

ဟု ပြောရင်း ရင်ရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ငါတို့ လက်ထပ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတာ၊ အခုလည်း အားလုံး သဘောတူမှ ကွာရှင်းပေးနိုင်မယ်၊ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ သက်သေအဖြစ်နဲ့ ပါခဲ့တဲ့ လူတွေ တစ်ယောက်မကျန် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလည်း သက်သေလက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်၊ ငါ လိုချင်တာ အဲဒါပဲ”

ရင်ရင်ငြိမ်း၏ တောင်းဆိုချက် ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်းဆိုချက်သည် ဈေးဆစ်လို့ ရမည် မဟုတ်။ ‘နင် လိုချင်တာ အကုန်ရစေရမယ်’ ဟု ပေါ်ဌေးက အလောသုံးဆယ် ကတိပေးခဲ့မိ၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းက အိမ်၊ အတွင်းပစ္စည်း၊ ငွေကြေး စသည်တို့ တောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူ စိတ်လောကြီးပြီး မဆင်ခြင်၊ မသုံးသပ်မိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဘာကိုမှ မက်မောတွယ်တာတတ်သူ မဟုတ်။ သူ ဝယ်ပေးထားသော လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုတောင် ဆင်မြန်းလေ့မရှိ။ အလှူမင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတွေ သွားတဲ့အခါ သူကပဲ အတင်း ဝတ်ဆင်ခိုင်းရသည်။ စိန်နားကပ်ကိုလည်း ကြီးလွန်းတယ်၊ အရောင်တလက်လက်နဲ့၊ ကြားဝါသလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုလို့ အပါးဝိုင်း ခပ်သေးသေး ခြယ်နားကပ်လေး ဝယ်ပေးထားရတာ။

ဒီလောက် နှစ်အတော်ကြာအောင် ပေါင်းလာတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ် သိဖို့ကောင်းသည်။ အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်တတ်၊ လုပ်တတ် ကိုင်တတ် သော မိမိကိုယ်ကိုပင် အပြစ်တင်ရတော့မည်။

ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ သက်သေလက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ လူတွေက အများကြီး။ အားလုံးကို လိုက်ပြီး စည်းရုံးဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ အကုန်လောက်နီးပါးက ရင်ရင်ငြိမ်း ဘက်တော်သားတွေ။ ကိုယ့် စကားကို ယုံမယုံလူက မရှိသလောက်ဘဲ။ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံသည် ဖြစ်စေ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ကတော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မယ့်သူတွေသာ များမှာ သေချာသလောက် ရှိ၏။

ဒါကို သိလို့လည်း ရင်ရင်ငြိမ်းက ခုလို တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါ်ဌေး ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဒါမျိုး စိန်ခေါ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လို အဟန့်အတားမျိုးပဲ ရှိရှိ၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် မရမနေ ကျားကုတ်ကျားခဲ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးပဲ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ရင်ငြိမ်းရယ်... ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

အခုလို အမှုတွဲတွေ တသိတတန်းကြီး ပါလာအောင် အဆန်းထွင်ခဲ့ တဲ့ ကောင်က ရဲမော် ဖြစ်၏။ သူ စခဲ့တဲ့ ကိစ္စ၊ သူ့ကိုပဲ ပထမဆုံး ပြန်ဖြေခိုင်း ရမည်။ ပြောနေ ကြာတယ်၊ အခုပဲ သွားလိုက်တာ ကောင်းမယ်ဟု ဆုံးဖြတ် သည်။ အဝတ်အစားတောင် မလဲတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်သာ ယူသည်။

အရေးထဲမှာ ကားက ရုတ်တရက် စက်နှိုးလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကားက နည်းနည်းတော့ စုတ်သည်။ စက်မှုဇုန်ထုတ် ပြည်တွင်းဖြစ်လည်း မဟုတ်၊ အော်ရီဂျင်နယ်လို့လည်း ပြောလို့မရသော ဂျစ်ကား ဖြစ်၏။ ဟိုအရင် က ဝီလီဂျစ်ကို ပုံသွက်သွားအောင် ဘောနက်လေး၊ မတ်ကတ်လေး အချိုးပြင်၊ စတီယာရင်တို့ ဂီယာတံတို့ကို ခေတ်မီအောင် လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အင်ဂျင်က သန္ဓေလေးတော့ ကောင်းသည်၊ ဒီနေ့ကျမှ ဘာဖောက်သလဲ မသိ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာအောင် ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် လုပ်ပြီးမှ စက်နိုး သွားသည်။ မော်တော်ကားကတောင် ကိုယ့်သခင်ဘက်က မပါချင်တော့ဘူး လားဟု စိတ်တိုတိုနှင့် တွေးမိသေးသည်။

ရဲမော်တို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်လို့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း နှိပ်မလို့ ပြင်တုန်း မှာပဲ တံခါးဝကို မြရိုဝင်း ရောက်ရှိလာသည်။

“ရဲမော်... ရှိလား?”

ပေါ်ဌေးက မေးသောအခါ-

“ဟုတ်... ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲ၊ အဲ အဲ ဩော်... ကိုပေါ်ပါလား၊ လာပါ၊ ဝင်ပါ”

ဆိုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ခဏထိုင်ပါဦးနော်၊ ကိုရဲကို သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပေါ်ဌေးသည် ဒီအိမ်ကို လာတဲ့အခါတိုင်း ခုလိုပဲ အူကြောင်ကြောင် ကိစ္စတွေ ကြုံရတတ်သည်။ တကယ် ဆိုလျှင် မြရိုဝင်းမှာ ငယ်သူငယ်ချင်း မဟုတ်သည့်တိုင် ရဲမော်နှင့် ကြိုက်ပြီး ကတည်းက သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုဝင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးသား။ ပေါ်ဌေးနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်တုန်းက သက်သေလုပ်တဲ့ထဲမှာ သူလည်း ပါသည်။

နှစ်အိမ် တစ်အိမ် ဝင်ထွက် သွားလာနေခဲ့ကြတာလည်း ဆယ်နှစ်မက ကြာခဲ့ပြီ။ မြရိုဝင်းနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်းတို့ကလည်း ညီအစ်မတွေလိုတောင် ဖြစ်နေ ပြီ။ ပြောမနာ ဆိုမနာ ဟေးလားဝါးလား ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်ရမည်။ မြရိုဝင်း မှာ သဘောကောင်းသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဒီလို ဆက်ဆံလိုလည်း ပြဿနာ ရှိမှာ မဟုတ်။

ခက်နေတာက ဟိုကောင် ရဲမော်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခါမှာတော့ ဘယ်လို နေသလဲ မသိ။ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ဆိုလျှင်တော့ ရဲမော်က မြရိုဝင်းကို အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသည်။ မြရိုဝင်းကလည်း ဟိုကောင် ပုံစံသွင်းထားတဲ့အတိုင်း လိုက်နေ ပေးသည်။ ကွယ်ရာမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ကို ငပေါလင်မယားဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ခဏအကြာမှာ ရဲမော် ထွက်လာသည်။

“မင်း လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်သားပဲ”

ဟု ပြောရင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ပေါ်ဌေး နည်းနည်း သံသယဖြစ်သွား သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကများ ဖုန်းကြိုဆက်ပြီး တစ်ခုခု ပြောထားသလား မသိ။

ရဲမော်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အမူအရာကိုသာ တွေ့ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ”

ဟု သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဪ... မင်း ငါ့အိမ် မရောက်တာ ကြာပြီလေကွာ၊ ငါတောင် မင်းဆီ ထွက်လာမလိုဘဲ၊ မင်း မလာတာ ကြာပြီလို့ ပြောရင် ရောက်လာတတ် တယ်တဲ့၊ သူ သတိပြုမိတာ နှစ်ခါ သုံးခါ ရှိပြီလို့ မြက ပြောတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဟုတ် မဟုတ် စောင့်နေတာ၊ ငါတော့ ပိုက်ဆံကုန်ဦးတော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြနဲ့ ငါနဲ့ လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ထားတယ်ကွ၊ သူ ပြောထား တဲ့အတိုင်း မင်း ရောက်လာရင် ငါက သူ့ကို ပါတိတ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးရမယ်”

“ငါ ရောက်မလာရင်ကော”

“ဒါကတော့ကွာ... ဟဲ ဟဲ... မင်း ရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာ”

“မင်းကတော့ကွာ...”

ဆိုပြီး လိုက်ရယ်နေရသည်။ ရဲမော်က အိမ်အတွင်းခန်းဘက် လှည့်ပြီး-

“မြရေ...” ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“လာပါပြီ” ဆိုသော အသံနှင့်အတူ မြရိုင်း ထွက်လာပြီး (MRTV-4 က အစီအစဉ် ကြေညာတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို) လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာ ယှက်ရင်း ရဲမော်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“သောက်ရေလေး တစ်ခွက်လောက်ကွယ်”

“ဟုတ်”

ဆိုပြီး မြရိုင်း အထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ဒီကောင် မင်္ဂလာယူနေပြန်ပြီ။ ရေသောက်ချင်တာများ စောစော ကတည်းက တစ်ခါတည်း သောက်လာလည်း ရရက်သားနဲ့။ ဒါမှမဟုတ်... ‘မြရေ... ရေတစ်ခွက်လောက် ခပ်ခဲပါ’ လို့ လှမ်းအော်လိုက် ပြီးရော။ ခုတော့ လူကို တစ်ခါ ခေါ်ပြီးမှ ရေသွားခပ်ခိုင်း။ သက်သက် လူရှေ့မှာ အသားယူပြနေတာ။ ဟိုကလည်း ဘာလုပ်လာမလဲ ကြည့်နေ။

ခဏအကြာမှာ မြရီဝင်းသည် ရွှေရောင် ပန်းကနုတ်တွေ ပါသော ယွန်းလင်ပန်းလေး ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ဇီးရောင် ဖန်ခွက်လှလှပေါ်မှာ ဖန်ပန်းကန်ပြား အုပ်ပြီး ဗန်းပေါ် တင်လာသည်။ ရဲမော် ရှေ့မှာ ကိုယ်ကို ကိုင်း၍ ရပ်ရင်း-

“ရေ... ရပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရဲမော်က ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး ရေသောက်သည်။ သူတို့ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ပေါ်ဌေးမှာ မရယ်မိအောင် သတိထားနေရ၏။ မြရီဝင်းက ပေါ်ဌေးဘက် လှည့်ပြီး-

“ကိုပေါ်ကော... ဘာသောက်ပါမလဲ၊ အပူလား... အအေးလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

“ရဲယိုသီးဖျော်ရည် သောက်ပါလား”

“ဘာ... ရဲ.. ရဲယိုသီး”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဒီလောက် နံတဲ့ ရဲယိုသီးကို ဖျော်ရည် လုပ်ပြီး တော့... ။ ပေါ်ဌေး နှာခေါင်း အနည်းငယ် ရှုံ့သွားတာကို ကြည့်ပြီး ရဲမော်က-

“မင်းက နံမယ် ထင်လို့လားကွ၊ ရဲယိုဖျော်ရည်လို့သာ... မပြောရင် သိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ ပျားရည်နဲ့ ဖောက်ထားတာကွ”

“အဲ အဲ... မြည်းကြည့်တာပေါ့လေ”

မြရီဝင်း အတွင်းခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။

“မင်းပုံစံ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲကွ၊ အိမ်မှာ တစ်ခုခုများ အလိုမကျ ဖြစ်လာလို့လား”

ရဲမော်က ပေါ်ဌေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ စကားအစရ တုန်း ဟိုကိစ္စ ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း ရဲမော်ကပဲ ဆက်၍-

“ဘာလဲ... ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ ငြိလာလို့လား”

“အလကားပါကွာ”

“ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ စိတ်မကောက်တတ်ပါဘူး၊ မင်းက ပြဿနာ ရှာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဘယ်က စပြောရင် ကောင်းမလဲ တွေးနေစဉ် မြရီဝင်း ပြန်ထွက်လာ ပြန်သည်။

“ရဲယိုဖျော်ရည် ရပါပြီ”

ဟု ပြောရင်း ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့-

“ရင်ငြိမ်း နေကောင်းလား”

မေးသည်။ ပေါ်ဌေးက-

“ကောင်း... အင်း.. ကောင်းပါတယ်”

“ပြန်ရင် သွေးဆေး ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရင်ငြိမ်းအတွက်...”

ဟု ပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

“သောက်ကြည့်လေကွာ”

ရဲမော်က တိုက်တွန်းသည်။ ပေါ်ဌေးက ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး အနံ့ခံ ကြည့်သည်။ ရဲယိုသီးနဲ့ ပုပ်အက်အက်မျိုး မရတာတော့ အမှန်ပဲ။ တစ်ငုံ ငုံ ကြည့်သည်။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဝိုင်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ ရင်ထဲက နွေးခနဲ ဖြစ် သွား၏။ နောက် တစ်ငုံ ထပ်သောက်လိုက်သည်။ ခံတွင်းရှင်းပြီး ရင်ချောင် သွားသလို ခံစားရသည်။

“ငါတို့ဆီမှာသာ ရဲယိုသီးတွေ ဖောချင်းသောချင်း ဖြစ်နေလို့ လူတွေ က အထင်မကြီးကြတာကွ၊ အမေရိကန်တို့... ဥရောပတို့မှာဆိုရင် ထိပ်တန်း အသီးအနှံ ဆယ်မျိုး စာရင်းထဲမှာ ဝင်နေပြီ၊ သုတေသနပြုချက်တွေအရ အနောက်တိုင်း ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုလို့ မရတော့တဲ့ ရောဂါ အတော်များများကို ရဲယိုတစ်မျိုးတည်းနဲ့ ပျောက်အောင် ကုလို့ ရတယ်တဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် အော်လ်အင် ဝမ်းလို့တောင် ဆိုနေကြပြီ၊ အမေရိကန်မှာ ရဲယိုသီး အဆီအနှစ် ဓာတ်စာ ဆေးဖျော်ရည် တစ်လီတာကို ဒေါ်လာ ခုနစ်ဆယ်လောက် ပေးရတယ်ကွ”

ဆိုပြီး ရဲယိုတရားတွေ ဟောနေတော့သည်။

ရဲမော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ မလွတ်လပ်ဘူး၊ ဖိအားတွေ များတယ်၊ ငါ့စိတ်နဲ့ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး ဝန်ထမ်းဘဝ ကို ငြီးငွေ့နေကြသည်။ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်သည်။ သူ့စိတ်ကူး ကတော့ ဆေးဖော်ရောင်းဖို့ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး စမ်းသပ် ဖော်စပ်သည်။ အောင်မြင်လျှင် အလုပ်က ထွက်ပြီး ဆေးဖော် ရောင်းမလို့တဲ့။

ရဲမော်ရဲ့ ရဲယို တရားနာနေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိစ္စ ပြောမယ့်စကား ဦးတည်ချက် ပျောက်သွားသည်။ ဘယ်လို ပြန်ကောက်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစား

သည်။ နောက်တော့ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ရဲမော်ကို စည်းရုံးရတာ နည်းနည်း ခက်နိုင်သည်။ မြရီဝင်းကိုလည်း စောစောစီးစီး အသိမပေးချင်သေး။ တော်ကြာ ရင်ရင်ငြိမ်းဆီ သွားပြီး အကြံဉာဏ်တွေ ဘာတွေ ပေးနေလျှင် ပိုပြီးလက်ဝင်သွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ရဲမော် လက်ခံနိုင်လောက်သော အကြောင်းပြချက်ကိုလည်း ထပ်ရှာချင်သေးသည်။

“ဘယ်လို နေလဲကွ”

ဟု ရဲမော်က ရုတ်တရက် မေးလိုက်သဖြင့် သူ ကြောင်သွားသည်။

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဗိုက်ဆာမလာဘူးလား”

သူ ပြောမှ သတိထားမိသည်။ ဗိုက်ထဲမှ လေတွေ လှည့်နေသလို တရွရွ ဖြစ်နေပြီး အစာစားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ တစ်မျိုးပဲ... ခုတလော ညနေဘက်မှာ စားချင်သောက်ချင်စိတ် သိပ်မရှိဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ၊ ခုတော့ ဗိုက်ထဲက ဆာသလိုလို ဖြစ်နေတယ်”

ရဲမော်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“အဲဒါ ရဲယိုပျော်ရည်ရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိပေါ့ကွ၊ ဒီမှာပဲ ထမင်းစားသွားပါလား”

မြရီဝင်းက ဟင်းချက် ကောင်းသည်။ ရဲမော် ကြိုက်တတ်တာတွေကိုလည်း သိသည်။ တစ်ခါတလေ ဒီကောင်က ရှာရှာဖွေဖွေ ပေါက်ကရတွေ စားချင်တတ်သည်။ မြရီဝင်းကလည်း မရ ရအောင် ရှာပြီး ချက်ကျွေးတတ်သည်။

အိမ်မှာလည်း ရင်ရင်ငြိမ်းက ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့အတွက်ပါ ထည့်ချက်ထားမှာပါပဲ။ သို့ရာတွင် သူက ဒီရက်ပိုင်း တတ်နိုင်သလောက် အိမ်မှာ မစားဘဲ ဆန္ဒပြဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ကောင်းသားပဲကွ၊ မြရီဝင်း လက်ရာ မစားရတာ ကြာပြီ၊ ဘာဟင်းချက်လဲ”

“ငါးရဲ့ကို ရဲယိုရွက်နဲ့ ငါးပေါင်းထုပ် လုပ်ထားတယ်”

ဒီလင်မယားတော့ ရဲယိုကို စီးရီးလိုက်ကို စားနေတော့တာပဲ။ အမှန်အားဖြင့် ပေါ်ဋ္ဌေးသည် ရဲယိုရွက်ကိုတော့ မကြိုက်လှ။ ဒီအိမ်မှာ စားဖို့ သဘောတူပြီးသား ဖြစ်နေသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီး စားလိုက်ရသည်။

“ရဲယိုရွက်ကလည်း အသီးလိုပဲ အာနိသင် ရှိတာပဲကွ”
 အသီးတရား ပြီးတော့ အရွက်တရားကိုလည်း ဆက်နာလိုက်ရသေး
 သည်။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ကိစ္စကို စကားမစဖြစ်တော့ဘဲ ဟိုလင်မယား ပေးလိုက်
 သော ရဲယိုသီး ဖျော်ရည် တစ်ပုလင်း၊ အပူငြိမ်းသွေးဆေး တစ်ဘူးနှင့်အတူ
 ပြန်ခဲ့ရသည်။

မြရီဝင်းက သွေးဆေး ပေးလိုက်ကြောင်း ရင်ရင်ငြိမ်းဆီ ဖုန်းဆက်
 ပြောမှာ သေချာသည်။ ထိုအခါ ရင်ရင်ငြိမ်းက မိမိတို့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေ
 အနေကို ပြောလိုက်မလား။ မဖြစ်နိုင်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် နှုတ်နည်းသူ ဖြစ်၏။
 သိုသိုသိပ်သိပ်လည်း နေတတ်သည်။ ကိုယ့်ပြဿနာကို လူတကာ သိအောင်
 လျှောက်ပြီး ကြေညာတတ်သူမျိုး မဟုတ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးက-

“ဦးပေါ်... ထမင်းစားတော့မလား” မေးလျှင်... အပြင်က စား
 လာပြီ... ဟု ရင်ရင်ငြိမ်း ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်ပြောမည်
 ဟု စဉ်းစားထားသည်။

သက်သေလုပ်မယ့် လူတွေက သဘောတူပြီ ဆိုလျှင် လက်မှတ်ထိုးပေးနိုင်ရန် အတွက် ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု လုပ်ထားဖို့ လိုသည်။ သူတို့က ယုံရတာ မဟုတ်။ စကတည်းက အင်တင်တင် လုပ်မယ့်လူတွေက များသည်။ အတော် စည်းရုံးယူရမှာ။ နှုတ်အားဖြင့် သဘောတူပြီး နောက်ကျမှ စိတ်ပြောင်းသွားလို့ လက်မှတ်ထိုးမပေးတော့ပါဘူး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ စိတ်နည်းနည်း ယိုင်လာတဲ့အခိုက်မှာ အမိအရ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမှ ဖြစ်မည်။ ဒီအတွက် ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု လက်ထဲမှာ အရန်သင့် ကိုင်ထားဖို့ လိုသည်။

စာချုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်ဆိုလျှင် ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ရေးလို့ ရတာ မဟုတ်။ သူ့စည်းကမ်းအတိုင်း ဘောင်ဝင်အောင် လုပ် ရမည်။ ထိုအခါ ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ဖို့ လိုအပ်လာသည်။ အိမ် နာမည် ပြောင်းဖို့ ကိစ္စတုန်းက ကူညီခဲ့ဖူးသော ရှေ့နေ ဒေါ်မာမာဦးကို သတိရ လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရုံးခန်းမှာ သွားတွေ့သည်။ တရားရုံး သွားနေသည်။ သုံးနာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုလို့ ဟိုဒီ လျှောက်သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းရင်း စောင့်ရသည်။ သုံးနာရီ ခွဲပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ တွေ့တွေ့ချင်းမှာတော့

ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။ လာရင်းကိစ္စကို သိသွားပြီးတဲ့အခါကျတော့ မျက်နှာထားက တင်းသွားသည်။ ပြီးတော့...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လင်မယား ကွာရှင်းတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ယောက်ျား တွေဘက်ကနေ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ မရှိဘူး”

ဟု လေသံ ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ’ဟု စိတ်ထဲက ပြန်ပြော ရင်း ရုံးခန်းထဲက တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ရ၏။

နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒေါ်မာမာဦး ပြောတာလည်း မှန်တာပဲဟု ဝန်ခံရသည်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ ကိစ္စမှာ အမျိုးသမီးရှေ့နေက ယောက်ျားဘက်မှ လိုက်ပေးတယ်ဆိုတာ သိပ်တော့ သဘာဝမကျလှ။ တစ်ဖက်လူ အပေါ် မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းမစာနာသလို မျက်နှာပူစရာကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဒီတော့ကာ အမျိုးသားရှေ့နေ တစ်ယောက် ရှာရတော့မည်။ သူ့အဖြစ် က တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရှေ့နေ အသိရှိလား မေးလို့ သိပ်မကောင်း။ ဘာကိစ္စလဲဗျ၊ ဘာအမှု ဖြစ်လို့လဲ... ဟု မေးရင် ဖြေရခက်သည်။ အမှန်အတိုင်း မပြောပြန်ရင်လည်း အမှားအယွင်း အရှုပ်အထွေး ရှိလို့လား အထင်ခံရမည်။ မိန်းမနဲ့ ကွာမလို့ ဆိုတာကိုလည်း ပြောလို့ မဖြစ်။

တစ်ခါက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်မိရင်း မိတ်ဆက် ဖြစ်သွားသော ရှေ့နေတစ်ယောက်က လိပ်စာကတ် ပေးထားဖူးသည်။ လိပ်စာ ကတ်တွေ ထည့်ထားသော စာအုပ်ကလေးထဲမှာ ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ ဖုန်းနံပါတ် များ မှတ်ထားလိုက်မိသလားလို့ တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်တော့မှ တစ်နေရာမှာ ညှပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မာမာဦးတုန်းကလို အကြာကြီး စောင့်နေရမှာစိုးသဖြင့် ရုံးခန်းဖုန်းကို အရင်ဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုင်သူက-

“ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ဒီရုံးခန်းမှာ မထိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စ များ ဖြစ်နေလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်၊ တတ်စွမ်းသမျှ အကောင်းဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါရစေ”

အရေးထဲမှာ အမှုအပ်ဖို့ ဆွယ်နေသေးသည်။

“ဆရာဦးစောဘရန်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ” ဆိုတော့မှ-

“ဒါဆိုလည်း တာမွေရုံးမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်ပါ၊ သူက အဲဒီဘက်မှာ အမှုလိုက်တာ ပျားတယ်”

ဒီကိစ္စ လုပ်ရတာ အထစ်အငါးလေးတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေသည်။ ရှော့ရှော့ ရှူရှူ သိပ်မရှိလှ။ ရင်ရင်ငြိမ်းကများ ယတြာတွေ ဘာတွေ ချေထားလို့လား မသိဘူးဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ညွှန်တဲ့အတိုင်း တာမွေ တရားရုံးကို သွားသည်။ ရှေ့နေတွေ က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်မှာ ဝင်စုံစမ်းတော့ ဆိုင်ရှင်က-

“လာလိမ့်မယ်ဗျ၊ ဒီနေ့ အာမခံတစ်ခု တင်စရာ ရှိတယ် ပြောတယ်၊ စောင့်နေလိုက်ပေါ့”

လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် သောက်ရင်း ထိုင်နေလိုက်သည်။ စောင့်သာ စောင့်ရတယ်။ ဦးစောဘရန်ငြိမ်းကို မြင်လျှင် မှတ်မှ မှတ်မိပါ့မလား မသိ။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးတာ နှစ်နှစ်လောက် ကြာသွားပြီ။ နာရီပိုင်းလောက် သာ မြင်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ရေးတေးတေး ဖြစ်နေသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါသည်။ သိပ်မသားနားလှ။ ရှေ့နေနှင့် မတူ။ ကဗျာဆရာနှင့် ပိုတူသည် ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောနိုင်သည်။

တအောင့်လောက် ကြာတော့ အရောင်လွင့်နေပြီ ဖြစ်သော တိုက်ပုံ အင်္ကျီအနက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဆိုင်ရှင်က တစ်စုံ တစ်ခု ပြောပြီး ပေါ်ဌေး ထိုင်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မျက်မှောင် တစ်ချက် ကုတ်၍ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ လျှောက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပိန်ပိန် ပါးပါး၊ မျက်နှာ စုတ်ချွန်းချွန်း ဆိုတာတော့ ဟုတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး မပါ သဖြင့် လူများ လွဲနေသလား ထင်မိ၏။ နောက်တော့ နှုတ်ခမ်းအပေါ်ဘက်ကို လက်နှင့် သပ်လိုက်မှ သဘောပေါက်သွားသည်။ အရင်က နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိခဲ့လိမ့်မည်။ ရိတ်ပစ်လိုက်တာ မကြာသေးလို့ အကျင့်ပါပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်နှင့် သပ်သလို လုပ်နေတာပဲ။

အနားကို ရောက်လာတော့ ပေါ်ဌေးက ထရပ်၍ ခရီးဦးကြို ပြုလိုက် ရင်း- “ကျွန်တော် ပေါ်ဌေးပါ”

ဟု မိတ်ဆက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း ပြောပြ သည်။ ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ခဏလောက် စဉ်းစားနေပြီးနောက်-

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ခင်ဗျားက မိုက်မကောင်းလို့ ဆိုပြီး ဘာမှ မစားဘူးလေ၊ အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားအတွက် ချပေး

ထားတဲ့ မုန့်တွေ အကုန်လုံး ကျုပ်က ဝါးပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ဟား ဟား... ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

ပေါ်ဌေးက ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု ရေးပေးဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့နေတို့ လိုက်နာရမယ့် ကျင့်ဝတ်ကြောင့်ပဲလား၊ ကွာရှင်းချင်တယ် ဆိုမှတော့ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတာ မေးနေလို့အပိုပဲ ထင်လိုလား မသိ။ အကြောင်းရင်းကို မမေးတော့ဘဲ-

“ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ အခုလို ကိုယ့်သဘော နဲ့ ကိုယ် လုပ်တဲ့ စာချုပ်မျိုးကို အရပ်စာချုပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါဟာ အထောက် အထား တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ အသုံးဝင်မယ်၊ မခိုင်လုံဘူး၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး မှသာ တရားဝင်တယ်၊ အခုလို ဟာမျိုးကတော့ ခြိမ်းခြောက်ခံရလို့ပါ၊ ဖြားယောင်း လှည့်စားခံရလို့ပါ၊ စာချုပ်အလွတ်မှာ လက်မှတ် ထိုးမိတာပါ ဆိုပြီး နောင်တစ်ချိန် ကျရင် ငြင်းလို့ရတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးဘက်က ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်ပါ တယ် ဆိုပြီး ရုံးမှာ လျှောက်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါ၊ အခုဟာက ကြိုတင်စီစဉ်တဲ့ သဘောပါ၊ တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းစာချုပ် ချုပ်တဲ့အခါကျရင်လည်း ဆရာနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ အဲ... နေဦး၊ အရေးကြီးတဲ့ အချက် တစ်ချက် ပြောရဦးမယ်၊ စာချုပ်ပေါ်မှာ ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပါသည် ဆိုတာလောက်ပဲ ထည့်လို့မရဘူး၊ ပစ္စည်းခန်း ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ လင်မယား နှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုခွဲဝေယူကြမလဲ၊ ပြီးတော့ သားသမီး ရှိရင်ကော...”

“သားသမီး မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိစ္စတစ်ခု အေးတာပေါ့၊ ပစ္စည်းခန်းအတွက် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဒါတော့ သူနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးတော့ ဖြည့်လိုက်ပါ့မယ်၊ အဲဒီအတွက် စာချုပ်ပေါ်မှာ ကွက်လပ်ချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူးလား”

ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက အင်တင်တင် မျက်နှာထားဖြင့်-

“ဒီလို ရှိတယ်ဗျာ၊ ခုလို ကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေတွေအနေနဲ့ တရားမျှတမှု ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်က မိန်းကလေး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မနစ်နာရအောင် ပိုပြီး ငဲ့ညှာပေးရလိမ့်မယ်”

mgyoe.com

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း မြင်တောင် မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ ရင်ရင်ငြိမ်းဘက်
က ပါသလို ဖြစ်နေပြီဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။ မြင်သာ မြင်လိုက်ရရင်
ဘက်ပြောင်းသွားမလား မသိ။

“သူ လိုချင်တာ မှန်သမျှ ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“သိပ်ပြီး အာမခံတာ မရဲတင်းနဲ့ဦးလေ၊ တကယ်လို့ သူက ရှိသမျှ
ရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရော မရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပါ အကုန်ယူမယ်
ဆိုလာရင်ကော”

“ပေးမယ်ဗျာ”

“အင်း... ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားက ကွာရ ပြီးရောဆိုတဲ့ အနေအထား
မျိုး ရောက်နေပြီ ထင်တယ်၊ ရိုးကော ရိုးရဲ့လား”

“ဗျာ...”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါတွေက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကဲ...
ဒီတော့ စာချုပ်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ကျေနပ်သည်အထိ
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သဘောတူပါတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို ထည့်ရေးရမယ်၊
သဘောတူလား”

“ရတယ် ဆရာ”

“ဒါဆို ပြီးရော၊ ကျွန်တော် လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ တနင်္လာနေ့ ဒီအချိန်
လောက်ပဲ လာယူလိုက်”

“ဆရာရုံးခန်းကို လာရမှာလား၊ ဘယ်မှာလဲ”

ရယ်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော့်မှာ ရုံးခန်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ရုံးခန်း
ပဲ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ အခုကိစ္စအတွက် ဆရာ့ကို ဝန်ဆောင်ခ
ဘယ်လောက် ပူဇော်ရမလဲ ခင်ဗျ”

“ရတယ်၊ ဒီအတွက်တော့ မပေးနဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာတုန်းက ခင်ဗျား
အတွက် မုန့်တွေ စားပစ်လိုက်တာနဲ့ ကျေရောပေါ့”

“ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ ဆရာ”

“တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးကြတဲ့အခါကျမှ သင့်တော်သလောက်
ယူမယ်/ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ”

သူက ပေါ်ဌေးကို ခဏစိုက်ကြည့် အကဲခတ်ပြီးမှ-

“ကဲ... စောစောက ပြောတာတွေက ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတာ၊ အခုတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမယ်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်ဘူး၊ လက်ထပ် တယ် ဆိုတာက လွယ်တယ်၊ ကွာရှင်းဖို့ကျတော့ မလွယ်ဘူး၊ အဲ... ကွာပြီး တော့မှ ပြန်ပေါင်းချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒါ အခက်ဆုံးပဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦးနှော်”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဒီလူကြီးကိုပါ စည်းရုံးထားလေသလားလို့ ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ဘာဆိုလို့လဲ။ သူက ဒီကိစ္စကို ခု ပြောမှ သိရတာပဲ။

“ဆရာက ကိုယ်တွေ့ ကြုံဖူးလို့ ပြောနေတာလား”

ဟု ပေါ်ဌေးက သူ့ဝသီအတိုင်း အထွန့်တက်လိုက်သည်။

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဆရာက လူပျိုကြီးလား”

ဦးစောဘရန်ငြိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်အထိတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတော့ စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်တဲ့သူကို တွေ့လို့ လက်ထပ်လိုက်ပြီလေ၊ ကျုပ် အမျိုးသမီး က ငယ်ငယ်လေးဗျ၊ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်တော့ အသက်က ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေလောက်ပြီ။ ထို့နောက် သူက မရှိတော့တဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို သပ်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း အချစ်ဆိုတာ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုတောင် ပြောင်တလင်းခါသွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ပေါ့ သေးသေး မမှတ်နဲ့၊ သိပ်တန်ခိုးကြီးတယ်”

အလှူခံထွက်သလိုပေါ့။ ငွေကြေး အဆင်ပြေဆုံးလူ၊ လက်အလွယ်ဆုံးလူ၊ အားအနာတတ်ဆုံး လူဆီကို အရင်ဆုံး သွားရသည်။ ဒါမှ အလှူငွေ တောင်း သလောက် များများ ရမည်။ ဒီတော့မှ နောက်လူတွေက ရှေ့ဆုံးကထက် မများတောင် တန်းတူ၊ တန်းတူ မဟုတ်တောင် သိပ်မလျော့အောင် ထည့်ကြလိမ့် မည်။ ဒါဟာ လူ့သဘာဝပဲ။

ခုလည်း ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ သက်သေလက်မှတ် ထိုးပေးရန် စည်းရုံး ဖို့ ကိစ္စမှာ စိတ်အပျော့ဆုံး၊ သဘောအကောင်းဆုံး၊ ကိုယ်က သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်မှု အရှိဆုံးလူဆီ အရင်ဆုံး သွားရမည်။

ဘယ်သူ့ကို ရွေးရင် ကောင်းမလဲ။ ဟိုအရင် လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ လူစာရင်းကို ပြန်စစ်ရမည်။ ဒီလို စဉ်းစားမိတဲ့အခါကျမှ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက စာချုပ်တွေကို အရင်ဦးအောင် ယူပြီး ဝှက်ထားလေမလား။ စာချုပ်တွေကို မကြည့်ဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့။ ဘယ်နားထားမိသလဲ ဆိုတာတောင် မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းတွေ ထားသည့် အံ့ခွဲထဲမှာ ရှာသည်။ မတွေ့။ ဟုတ်ပါပြီ။ ရင်ရင်ငြိမ်း လက်ဦးသွားပြီ။ ပြီးတော့မှ တစ်နေရာကို သတိရသည်။ အမှတ်တရ ပစ္စည်းတွေ ထားသော ကက်ဘိနက်ကို ဖွင့်ကြည့် တော့မှ တွေ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ မဟုတ်သေး။ စာချုပ်က နှစ်စောင် ရှိရမှာ။ ခု တစ်စောင်တည်း တွေ့သည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း ယူပြီး ဝှက်ထားတာ ဖြစ်ရမည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ မေးရမည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့ သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မရှိ။ ထမင်းစားခန်းမှာလည်း မမြင်။ ရင်ရင်ငြိမ်း၏ အပိုင်စား နယ်မြေ ဖြစ်သော မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ မတွေ့။ အိမ်သာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။ အတွင်းက ကလန်ထိုးထား၏။ တံခါးကို ပုတ်လိုက် သည်။

“လူ ရှိတယ်”

ဟု အထဲက လှမ်းပြောသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်း၏ အသံ မဟုတ်။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေး ဝိုင်းစိန် ဖြစ်၏။ ရေချိုးခန်း တံခါးက နည်းနည်းဟနေသဖြင့် ချောင်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ထောင့်မှာ ကပ်ပြီးတော့များ ပုန်းနေသလား ဟု ကြောင်တောင်တောင် အတွေးဖြင့် အထဲကို ခေါင်းလှိုပြီး ကြည့်လိုက်မိ သေးသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သည်။ ဒီတော့မှ ပန်းအိုး နှစ်လုံးကိုင်ပြီး ဘုရားခန်းထဲက ထွက်လာသော ရင်ရင်ငြိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပေါ်ဌေးက ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး-

“စာချုပ်ကော...”

ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသောကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်း ကြောင်သွား သည်။ လန့်သလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။

“လက်ထပ်စာချုပ်ကို ပြောတာ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ နှစ်စောင် ရှိရမှာ၊ ခုတစ်စောင်ပဲ တွေ့တော့ တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ”

“အစကတည်းက တစ်စောင်ပဲ ရှိတာပဲဟာ”

“ဘာ... ဘာကြောင့် တစ်စောင်ထဲ ရှိရမှာလဲ၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟိုအရင် စာချုပ် ချုပ်ပြီးကတည်းက တစ်စောင်ကို အနှောင်းတို့ ယူသိမ်းထားတာပဲ၊ အဲဒါ နင်လည်း သိသားပဲ”

ရင်ရင်ငြိမ်းက လေသံမှန်မှန် ခပ်အေးအေး ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ခုမှ ပေါ်ဌေး သတိရသွားသည်။ ဟိုအရင် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ပြီးတော့ ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် စာချုပ်ကို အိမ်က တွေ့သွားမှာစိုးသဖြင့် အနှောင်းက ယူသိမ်းပေးထားခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကျတော့လည်း အနှောင်းက ပေါ်ဌေး ကို မယုံလို့ဆိုပြီး ပြန်မပေးဘဲ ထားသည်။ ဒီတုန်းက ပေါ်ဌေးကတောင်-

“ငါ့ဆီက စာချုပ်ရော ယူထားဦးမလား၊ လူတစ်ယောက်လုံး ရနေ မှတော့ စာချုပ်က ဘာအရေးလဲ”

ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

လင်မယား အတော်များများသည် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဂရုတစိုက် သိမ်းလှေမရှိကြ။ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေကြတာချည်းပဲ။ တချို့လည်း ဘယ်ထား လို့ ထားမိမှန်း မသိ။ ဟိုချောင်ထိုး ဒီချောင်ထည့်နဲ့ ပျောက်ချင် ပျောက်နေတတ် သည်။ ခြကိုက်လို့... ရေစိုလို့... ပျက်စီး ဆွေးမြည့်တာမျိုးလည်း ရှိ၏။

တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက် လက်ထပ်စာချုပ် ဆိုသည်မှာ အထောက်အထား တစ်ခုလောက်သာ ဖြစ်၏။ စာချုပ် မရှိလည်း ဘာမှ အရေးမကြီး။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေက ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည် လောက်သော အိမ်နီးနားချင်းတွေက ဖြစ်စေ သက်သေခံလျှင် လင်မယား အရာ မြောက်သည် ဆို၏။

ဒါကလည်း မိန်းမတွေဘက်က အခွင့်အရေး မဆုံးရှုံးရအောင် အကာ အကွယ် ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေမှာ မိန်းမတွေ ကို တော်တော် အခွင့်အရေးပေးထားကြောင်း သိရသောကြောင့် မိန်းမ ဖြစ်ချင်စိတ်တောင် ဖြစ်လာပြီဟု ပေါ်ဌေး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွေးမိသေး သည်။

ယောက်ျားတွေဘက်က တစ်ပန်းသာတာတော့ ရှိသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ မိန်းမအများအပြားကို လက်ထပ်ယူ လို့ရသည်။ မယားပြိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မယားငယ်ပဲဆိုဆို၊ ဒုတိယ... တတိယပဲ ပြောပြော တရားဝင် ယူနိုင်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ကျတော့ လက်ရှိယောက်ျားနဲ့ တရားဝင် ကွာရှင်းခြင်း မပြုသေးဘဲနဲ့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရ။ တစ်ပါးသောသူ နှင့် ဖောက်ပြားလျှင် ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ယောက်ျား လုပ်တဲ့လူက စွန့်ပစ် လို့ရသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီကိစ္စအတွက် မိန်းမကို အပြစ်ပေး အရေးယူ လို့တော့ မရ။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေရုံပဲ ရှိမည်။ တချို့ ဘာသာရေး အယူသီးတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာလို ခဲတွေနဲ့ ဝိုင်းပေါက်ပြီး သတ်တာမျိုးလည်း မရှိ။

ကြာခိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရသည်။ ဒီနေရာ မှာလည်း မပိုင်ဘဲ ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲလို့ မရ။ အသိသက်သေတွေနဲ့တကွ လက်ပူး လက်ကြပ် မိအောင် ဖမ်းနိုင်ရသည်။ ဒါတောင်မှ ဟိုငနဲက လျင်လွန်းလို့ အိမ်တံခါးရဲ့ အပြင်ဘက် ရောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင် တပ်အပ် ယိုးစွပ် ဖို့ ခက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်၍-

‘သူ့လင်နှင့် ကြုံ

တံခါးခုံ

လွတ်ရုံကျော်၍ပြေး’

ဆိုပြီး သံပေါက်ကဗျာတောင် စပ်ဆိုထားသေးတယ် ဆိုပဲ။

ဒါတွေက ဆရာဦးစောဘရန်ငြိမ်း ပြောပြလိုက်တာတွေ။

ဥပဒေ ဆိုတာကလည်း ရှင်းအောင် လုပ်လေ၊ ရှုပ်လေပဲ ထင်ပါရဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း တာအိုဝါဒီပညာရှိကြီး လောင်ဇူးက-

‘ဥပဒေတွေ များလေလေ၊ ချိုးဖောက်သူတွေ ပေါလေလေ’

လို့ မိန့်ဆိုခဲ့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

ထားပါတော့။ ဥပဒေက ဤသို့ ရှိသည် ဆိုရင် အဲဒီအတိုင်းပဲလို့ မှတ်လိုက်ရုံ ရှိတာပဲ။ ဘာတတ်နိုင်တာ မှတ်လို့၊ ခုလောလောဆယ်မှာ အရေးကြီး တာက သက်သေလက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ လူတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို အရင်ဆုံး စပြီး စည်းရုံးရမလဲ ဆိုတာ ရွေးချယ်ဖို့ပဲ။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲက သက်သေစာရင်းကို ကြည့်သည်။ အပေါ်ဆုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာက ရဲမော် ဖြစ်၏။ ဒီကောင် က သိပ်မလွယ်။ နောက်ပိုင်းကျမှ ပြောရမည်။

သူ့အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာက အော်ကျော်။ သူက အဆက် အသွယ် ပြတ်နေသည်။ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။ စုံစမ်းရဦးမည်။

နောက်တစ်ယောက်က ကောင်းထွန်း။ မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှာဖွေ လွယ်သည်။ မိန်းမတွေကို အလိုမလိုက်နဲ့ကွ... ဘာ ညာ ပြောဖူးသည်။ သူ့ကိုပဲ ပထမဆုံး ‘တားဂက်’ အဖြစ် ရွေးရကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း...

အခန်းပေါက်မှာ လူရိပ် မြင်သဖြင့် စာချုပ်ကို နောက်မှာ အမြန် ဝှက်လိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်တော့ ဝိုင်းစိန် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဘာလဲ...”

“ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“အေး... လာခဲ့မယ်”

စာချုပ်ကို သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားသည်။ ပြီးတော့မှ ဒီနေရာကို ရင်ရင်ငြိမ်းလည်း သိမှာပဲဟု တွေးမိပြီး စာကြည့်ခန်းထဲက စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲ သွားထည့်ထားလိုက်သည်။ ပြန်ထွက်လာပြီး အခန်းဝ ရောက်မှ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။ စာချုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲက ပြန်ထုတ်၊ စင်ပေါ်က စာအုပ်တွေ နောက်မှာ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။

အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ကံညွန့်မောင်ကို တွေ့ရသည်။

“အမယ်... ဟေ့ကောင် လူရှုပ်၊ ငါ့ကို ဖျက်ဆီးမလို့ လာတာလား”

ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ကံညွန့်မောင်က အရင်လို ဆိုဆို ဆဲဆဲနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ ခပ်ငေါင်ငေါင် ထိုင်နေသည်။ အမြဲတမ်း တက်ကြွပြီး ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တဲ့ကောင်က ခုလို ငိုငိုတွေတွေကြီး ဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဟုတ်မယ်... မျက်နှာကလည်း ချောင်ကျနေတယ်၊ ဝမ်းတွေလျှော့ပြီး အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးသေးလား၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာကော အနာတွေ ပေါက်သေးလား၊ ကိုယ်ခံအားနည်းပြီး ခဏခဏ ဖျားသလား၊ သွေးလေး ဘာလေးလည်း စစ်ကြည့်ပါဦး”

ဟု နောက်လိုက်သော်လည်း မရယ်ဘဲ မချီပြုံးသာ ပြုံးသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းအချိုးက ဘာလဲကွ၊ ယောကွမက နှင်ချလိုက်လို့လား” ဆိုတော့မှ-

“အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့တော့ နီးစပ်နေပြီကွာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကံညွန့်မောင်က အိမ်ထဲကို မျက်စိ ကစားလိုက်ပြီး-

“အပြင် သွားရအောင်ကွာ”

“ဟာ... စောစောကမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတာ၊ ပြန် မထွက်ချင်တော့ဘူး”

“ဒီမှာ ပြောလို့ မကောင်းဘူး၊ ရင်ရင်ငြိမ်း ကြားသွားရင်...”

“မပူနဲ့၊ သူ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်၊ နောက်မှာရိဝက်လောက်နဲ့တောင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော”

“ငါ မင်းဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းစရာ ရှိတယ်”

“ရတယ်... နှစ်ခု တောင်းလည်း ရတယ်၊ ဘာလဲ... မင်း မြန်မြန် အမွေရအောင် ယောက္ခမကို လုပ်ကြံပေးရမှာလား”

“မနောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ တကယ် အခက်အခဲ တွေနေလို့ပါ”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ငါ့ကို ငွေသုံးသိန်းလောက် ချေးပါကွာ”

“ဘာ... ဟား ဟား”

ပေါ်ဌေးက ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ပြီး-

“မင်း တော်တော်အိုက်တင်ကောင်းလာပြီ”

“တကယ် ပြောတာ”

“ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြောဦးမှပေါ့၊ ကံညွန့်မောင်ရာ၊ သူဌေးသမက် ... သစ်စက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ယောက်ျား... သစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးက ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံ လာချေးတယ် ဆိုတော့...”

“အဲဒါတွေက ငါ့ဟာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံက မိန်းမဆီက တောင်းရင် ရတာပဲ”

“မတောင်းချင်လို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ မသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ပေါ့ကွာ”

ပေါ်ဌေးက ကံညွန့်မောင်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဟိုကောင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားတာကို သတိပြုမိပြီး-

“ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း ဟော့ကောင်၊ မင်း ဘာတွေ ရှုပ်ထားသလဲ”

“မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်မှာ နေရတာ နားပူတယ်၊ သူတို့သားအမိ သားအဖတွေဟာ နေ့ရှိသ၍ သစ်အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာပဲ၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်၊ ကညင်၊ သင်းဝင် ဆိုတာပဲ အမြဲ ကြားနေရတယ်၊ ခုတစ်ခါ ကျွန်းနေရာမှာ အစားထိုးလို့ရတဲ့ တောင်ဘိမ်း ဆိုတဲ့ သစ်အကြောင်း ကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြန်ပြီ၊ သစ်သားကို ဘယ်လောက် စွဲလမ်းသလဲ ဆိုတော့ ငါ့သမီးကို ပိတောက်ညွန့်လို့ နာမည်ပေးထားတာ ကြည့်ပါလား၊ နောက်တစ်ယောက် မွေးရင် ပျဉ်းကတိုးလို့များ မှည့်မလား မသိဘူး”

အရေးထဲမှာတောင် ဝသီက မပျောက်နိုင်ဘဲ နောက်နေသေးတယ် ဟု တွေးပြီး ပေါ်ဌေး ပြုံးမိသည်။

“ဒါနဲ့ ငွေ သုံးသိန်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ငါက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေချင်တဲ့ကောင်လေ၊ သူတို့က စီးပွားရေးမှ စီးပွားရေး ဆိုတော့ အိမ်မှာ ငြီးငွေ့လာတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် စားသောက်ဆိုင် သွားထိုင်ပြီး ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်တာပေါ့”

“မင်းလိုကောင် သွားထိုင်တယ် ဆိုကတည်းက ကောင်မလေးတွေ ရှိတဲ့ ဆိုင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကံညွန့်မောင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဟိုတစ်ခါ ရဲမော်နဲ့ ငါ့ကို ခေါ်သွားတဲ့ ဆိုင်လား”

ဟု ပေါ်ဌေးက မေးတော့မှ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုစဉ်က ကာရာ အိုကေ သီချင်းသံတွေ ဆူညံလွန်းသောကြောင့် စကားတောင် ကောင်းကောင်း ပြောလို့မရ။ ရဲမော်က ဒေါကန်ပြီး အသံတိုးခိုင်းသဖြင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် အချေအတင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“အဲဒီတော့...”

ပေါ်ဌေးက စကားထောက်ပေးသည်။ ကံညွန့်မောင် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ-

“ငါ... အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်သွားတယ်”

“ငြိသွားတယ် ပြောစမ်းပါကွာ”

“မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ငါ့မိန်းမက မာတင်းတင်း ကြွပ်ဆတ်ဆတ် နဲ့ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကောင်မလေးကတော့ လှလည်း လှတယ်၊ သဘောလည်း

ကောင်းတယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာလည်း အလိုလိုက်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ သံယောဇဉ်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါပဲ”

“ခုတော့... မင်းကို အတင်းတွယ်ကပ်နေပြီပေါ့”

“ဒီလိုကွာ... သူက နယ်က လာတာ၊ အခု သူ့အဖေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ပြန်ရမယ်၊ အဲဒါ ဆေးဖိုးဝါးခ ငွေ သုံးသိန်းလောက် လိုနေတယ် ဆိုလို့”

“ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီကွာ၊ အဖေ နေမကောင်းလို့၊ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတာပါ ဆိုတာမျိုးတွေ”

“သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငွေကတော့ မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“သူ့ဆီ မသွားတော့ဘဲ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပေါ့”

“ငါလည်း ရှောင်နေတာပဲ၊ သူက ဆိုင်ကို ဖုန်းလှမ်းလှမ်းဆက်တယ်ကွ”

“ဘာ... မင်း လည်မလိုလိုနဲ့ တော်တော်တုံးပါလား၊ ဒါမျိုးကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားရသလား”

“ငါက ပေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆိုင်ရှင်က သူ့အိမ် ပြင်မယ် ပြောတာ ကြားတော့ ငါကလည်း ဆိုင်က သစ်တွေများ ရောင်းရမလားလို့ လိပ်စာကတ် ပေးလိုက်မိတယ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် သိသွားတာ”

“မင်းကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ သဘောပဲ”

“အေးကွာ... သူက ဆိုင်ကို လာခဲ့မယ်လို့တောင် ပြောနေတယ်၊ ငါ့မိန်းမ သိသွားအောင် လုပ်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ပေးတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ ပြီးမလား၊ ဒါမျိုးက ရမှန်းသိရင် ထပ်ပြီး ညှစ်နေဦးမှာပဲ”

“နောက်တစ်ခါ လုပ်ရင် ရဲကို တိုင်မယ်၊ ဘာညာ ကြည့်ပြီး ခြောက်ထားရမှာပဲ၊ ခုတစ်ခါတော့ ပေးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ မိန်းမ သိသွားရင် ငါ ဘဝပျက်လိမ့်မယ်”

“မင်း တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ခုထိ ခြေမငြိမ်ချင်သေးဘူး”

ကံညွန့်မောင်၏ ယောက္ခမက ချမ်းသာသည်။ သစ်ကန်ထရိုက်ဆွဲသည်။ သစ်စက် ရှိသည်။ သစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ဒီလုပ်ငန်းတွေအားလုံး ကံညွန့်မောင် မိန်းမက ဦးစီးသည်။ ငွေရေးကြေးရေး စာရင်းဇယားက အစ

ကိုင်ထားသည်။ ကံညွန့်မောင်က ဆိုင်မန်နေဂျာအဖြစ် နာမည်ခံ ရုပ်ပြဿာ ဖြစ်၏။ သူ့မိန်းမက စီးပွားရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သောကြောင့် လူမှုရေးမှာ အားနည်းသည်။ ကံညွန့်မောင်၏ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိ။

ဒီအတွက် အပြစ်ပြောလိုတော့ မရ။ ကံညွန့်မောင်ကို လူကုန်ထံတစ်ယောက် လို နေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ သုံးဖို့စွဲဖို့ လုံလောက်အောင် ပေးထား သည်။ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ် စားတတ်တာကိုလည်း ခွင့်ပြုထား သည်။ ဒီကြားထဲကမှ ကိုယ့်လူက အပိုဇာတ်လမ်းကလေးတွေ ရှုပ်ချင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ပေါ်ငွေ၏ ခေါင်းထဲမှ တစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဟာ အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုပဲ။ ထို့ကြောင့်-

“အေးလေ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲဟာ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ ခဏ စောင့်ကွာ”

ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ငွေသုံးသိန်း နှင့် အဆင်သင့် ရေးထားပြီး ဖြစ်သော ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ယူလာသည်။

စားပွဲပေါ်ကို ငွေစက္ကူအုပ်တွေ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာချုပ်ကို ကံညွန့်မောင် ရှေ့ ချပေးလိုက်ပြီး-

“ကဲ... လက်မှတ်ထိုး”

ကံညွန့်မောင်က ငွေချေးစာချုပ် ထင်ပြီး-

“ဟာကွာ... မင်းက ငါ့ကိုတောင် မယုံဘူးလား၊ ငါ အဆင်ပြေတဲ့ အချိန် ပြန်ပေးမှာပါ”

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ဦး”

ကံညွန့်မောင်က စာချုပ်ကို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားလိမ့်မည် ထင်သော်လည်း-

“မင်းကွာ... အရေးထဲမှာ နောက်နေသေးတယ်၊ ငယ်ကျင့် မပျောက် ချင်သေးဘူး”

“နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါမျိုး မနောက်ကောင်းဘူးကွာ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“တကယ် ပြောနေတာကွ၊ ဘယ်သူက စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်ပြီး အပင်ပန်းခံ နောက်ပါ့မလဲ”

“မင်း... တကယ်”

ပေါ်ဌေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကံညွန့်မောင်က ပေါ်ဌေး မျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်သည်။ ခုမှ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာကြောင့် ကွာရှင်းချင်တာလဲ”

“စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ အံ့ဩစရာကြီးပဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြ”

“ရှင်းပြနေရင်... မင်း လိပ်ပတ်လည်အောင် အရှည်ကြီး ပြောပြမှ ရမယ်၊ အခု မင်းလည်း သွားစရာ ကိစ္စ အရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား၊ အချိန်မရှိဘူး၊ မင်း လက်မှတ်ထိုး၊ အဲဒီငွေ ယူပြီး သွားတော့”

ကံညွန့်မောင် ခဏတွေသွားပြီးမှ-

“ငါ မထိုးချင်ဘူးကွာ”

“ငါက မင်းကို ကူညီသလို မင်းလည်း ငါ့ကို ဒီကိစ္စ ပြန်ကူညီပေါ့”

“အပေးအယူ လုပ်တဲ့ သဘောပေါ့”

“အဲဒီသဘောပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ငါက လက်မှတ်မထိုးရင် မင်းကလည်း ပိုက်ဆံမပေးဘူး ဆိုပါတော့”

ပေါ်ဌေးက မျက်နှာတည်တည် ထားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကံညွန့်မောင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ရင်ရင်ငြိမ်း နစ်နာမယ့် ကိစ္စမျိုးတော့ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောတူပြီးသားပဲ”

ဟု ပေါ်ဌေးက မလိမ့်တပတ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဒါဆို သူ့ကို ခေါ်လိုက်လေ၊ ငါ မေးမယ်”

ပေါ်ဌေး နည်းနည်းတင်းသွားသည်။

“မေးစရာ မလိုဘူး၊ လက်မှတ်သာ ထိုးလိုက်”

“မထိုးဘူး”

“ဒါဆို ငါလည်း မပေးနိုင်ဘူး”

ဆိုပြီး ငွေထုပ်ကို ယူ၍ အင်္ကျီကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကံညွှန်မောင်ကလည်း လေသံ မာလာသည်။

“ကိုပေါ်... မင်းဟာ ခုလို ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်ပြီး အပေး အယူ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ မင်းကကော ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ဘာထူးတော့လို့လဲ”

ပေါ်ဌေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး-

“ငါက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်၊ မင်းလို ရှုပ်လို့ ပွေလို့ ပြဿနာ ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါက လူရှုပ် လူပွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုတော့ မရက်စက်တတ်ဘူး၊ သူများ ဒုက္ခရောက်နေတာကိုလည်း အခွင့်ကောင်းမယူ တတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့၊ မင်း သွားတော့”

“အေး... သွားမယ်၊ မင်း ပိုက်ဆံ မရရင်လည်း ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေစေတော့၊ ဒါမျိုးတော့ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကံညွှန်မောင်က ပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ တံခါးဝ အရောက်မှာ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ သူ နားထောင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို နှောင့်ယှက်ပြန်ပြီလား”

ဟု ပြောပြီးမှ ပေါ်ဌေးဘက် တစ်ချက် ကြည့်ပြီး အိမ်အပြင် ခပ် သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ကားနားမှာ ရပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေတာကို ပေါ်ဌေး ထိုင်နေရာမှ မြင်နေရသည်။

ကံညွှန်မောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဒေါသတကြီး ပြောနေသည်။ ထို့နောက် လေသံ ပျော့သွားပုံရသည်။ သူ စကားပြောသည့် ဟန်ပန်ကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းလိုရသည်။ ဖုန်းကို ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားသော အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ကားပေါ် တက်ထိုင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သည်။ စက်နှိုးသည်။ ထွက်မသွားသေးဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။ ခဏအကြာမှာ စက်သတ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ခဏတွေ့ရပ်နေပြီးမှ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

ဆက်တီကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး-

“ဟေ့ကောင်... စောစောက ပိုက်ဆံပေး”

“လက်မှတ် အရင်ထိုးလေ”

မျက်စောင်း တစ်ချက်ခဲလိုက်ပြီး-

“ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ် တင်ထား”

ပေါ်ဌေးက အင်္ကျီကြားထဲမှ ငွေစက္ကူအုပ်တွေကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ပိုက်ဆံထုပ်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ပေါ်ဌေးက သူ့လက်ပေါ်မှ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ဘောလံပင်ကို ယူပြီး စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးသည်။ ပေါ်ဌေးက လက်ပြန်ရုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က ငွေထုပ် ယူပြီး ထရပ်သည်။

“ရင်ရင်ငြိမ်းအပေါ်မှာ ငါ သစ္စာဖောက်မိပြီ”

အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်သယောင် ပြုရင်း-

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကားပေါ် တက်မောင်းထွက်သွား၏။

ပေါ်ဌေး ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်သည်။ ကံများကောင်းချင်တော့ သက်သေ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ့် လူက အိမ်တိုင်ရာရောက်ပါပဲလား။ ပြီးတော့မှ တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခုခု လွဲနေသလားပဲ။

စာချုပ်ကို ကောက်ယူပြီး အပေါ်ထပ် ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ လှေကား အလယ်လောက်မှာ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသော ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် သွားဆုံသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ လက်ထဲက စာချုပ်ကို ကိုယ်နှင့် မသိမသာ ကွယ်ပြီး ဆက်တက်ခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ဟိုအရင်က လက်ထပ်စာချုပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်နှင့် တိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စာချုပ်တွေပေါ်က ကံညွန့်မောင်၏ လက်မှတ်များသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူဘဲ လွဲနေသည်။ ခွေးသူခိုး... ငါ့ကို ပတ်သွားပြီ။

အောက်ထပ်ကို ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရင်ရင်ငြိမ်း ရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဖုန်းပြောလို့မဖြစ်။ ဆင်းလက်စ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဟန်မပျက် ဆက်ဆင်းသွားပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို သွားသည်။ အိမ်သာ

ဝင်သည်။ ရေသောက်သည်။ အချိန်ဖြုန်းတဲ့အနေနဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဟိုလှန် ဒီလှန် လုပ်သည်။ ဝိုင်းစိန်က-

“ဦးပေါ်... ဗိုက်ဆာလို့လား၊ ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား?”

မေးနေသေးသည်။ ခေါင်းခါပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့ ရသည်။ အိမ်သာကို နောက်တစ်ခေါက် ယောင်ပြီး ဝင်မိပြန်သည်။ ဝိုင်းစိန်သာ မြင်သွားလျှင်-

“ဦးပေါ်... ဝမ်းပျက်နေတယ် ထင်တယ်” ဟု မေးလေဦးမလား မသိ။

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိသေးသည်။ ဆက်တီမှာ ထိုင်ပြီး နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေသည်။ တော်တော်နှင့် ထမှာ မဟုတ်တော့။

အပေါ်ထပ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံး ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် အောက်က ဖုန်းနဲ့ အပြိုင်သွယ်ပြီး ဆက်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ရင်ရင်ငြိမ်းက အောက် က ဖုန်းနှင့် ခိုးနားထောင်လို့ရသည်။ အကြံတစ်ခု ရသဖြင့် ဖုန်းဆီ သွားပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တွေ့ကရာ နံပါတ်တွေ နှိပ်သည်။ ဖုန်းတစ်ခုခု ချို့ယွင်း နေသလိုလိုနှင့် လျှောက်စစ်ဆေးကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖုန်းကြိုးကလစ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်တက်လာသည်။

သူ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာကို ရင်ရင်ငြိမ်းက သတိပြုချင် ပြုမိလိမ့် မည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာ။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထဲက မင်းသမီးတွေလို ဖုန်းခိုးနားထောင်တာ၊ တံခါး ကြားက ချောင်းပြီး နားထောင်တာတို့ လုပ်တတ်သူမျိုး မဟုတ်။

အပေါ်ထပ်က ဖုန်းဖြင့် ကံညွန့်မောင်၏ လက်ကိုင်ဖုန်းဆီ ဆက်လိုက် သည်။ ကံညွန့်မောင် ထူးသံ ကြားတော့ ဆဲနည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆဲလိုက်သည်။ ကံညွန့်မောင်က-

“ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခွေးမျိုး... မင်း လက်မှတ်အတုကြီး ထိုးသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ အစစ်ပါကွ”

“ငါ ငတုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအရင် လက်ထပ်စာချုပ်ထဲက လက်မှတ် နဲ့ တိုက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မတူဘူး”

“ဪ... ဒါလား၊ ငါ လက်မှတ်ပြောင်းထားတယ်”

“မလိမ်နဲ့”

“တကယ်ပါကွ၊ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်တွေ လုပ်ပေးတုန်းက ဟိုအရင်က လက်မှတ်ကို မကြိုက်တော့လို့ ပြောင်းထိုးထားတာပါ။ မင်း မယုံရင် ကြိုတဲ့အခါ ငါ့ကတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်လို့ရတယ်”

“ငါ့ကို ပတ်တာဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“ကိုပေါ်ရာ... မင်းကို ငါ လိမ်ရဲပါ့မလား၊ အလိမ်ပေါ်သွားရင် မင်းက ငါ့အကြောင်းတွေ ငါ့မိန်းမကို သွားတို့လို့ ရတာပဲဟာ”

“ဒါဆို ပြီးရော၊ မင်းလည်း ငါ့ကိစ္စ တခြားကောင်တွေကို သွား မပြောနဲ့ဦးနော်”

“အေးပါ... ဪ ဟော့ကောင်၊ စောစောက မင်းကို ငါ ပြောခဲ့တာ တွေ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့နော်”

“ရပါတယ်၊ ငါ ပြောတာတွေလည်း မှတ်မထားနဲ့”

ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ခုလောလောဆယ်မှာ ကွာရှင်းစာချုပ်ကိစ္စ ကို လူများများ မသိစေချင်သေး။ သိကုန်လျှင် လူစုပြီး ဝိုင်းကျပ်ကြလိမ့်မည်။ တစ်ဆင့်ချင်း သွားရမည်။ တစ်ယောက်ချင်း ဖဲ့ပြီး စည်းရုံးရမည်။

စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွာရှင်းချင်တာဟု ကံညွှန်မောင်ကို ပြောခဲ့သည်။ ဘာတွေ မတိုက်ဆိုင်တာလဲ၊ ဘယ်လို မတိုက်ဆိုင်တာလဲ၊ ရှင်းပြရမှာ နည်းနည်းတော့ လက်ဝင်သည်။ ပြောမယ်ဆိုလျှင် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့က စပြောရမည်။ အဲဒီနေ့ကတည်းက ရင်ရင်ငြိမ်းက ဇာတိပြတော့တာ။

ပေါ်ဌေးသည် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ပြီးနောက် ဆောင့်ကြားကြား ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်အိမ်ထောင်သည်ကိုက်မျိုး ဖမ်းနေသည်။

“ကိုယ်က မင်းတို့လို လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်”

ဟု ခပ်ကျောကျော ပြောသည်။ ‘ငါ့မိန်းမကလေး...’ စသည်ဖြင့် အသားယူချင်လာသည်။ သူ့ကို ရှေ့တင်ထားပြီး ခုလို ပြောတာကို ရင်ရင်ငြိမ်း က ရှက်သည်။

“အဲဒီလိုကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဟယ်”

လို့ ပြောတော့ ပေါ်ဌေးက-

“မိန်းမမို့လို့ မိန်းမ ပြောတာပေါ့ဟ၊ ဒါ ရှက်စရာလား၊ ငါလည်း ကြားချင်တာပေါ့”

“တကယ်လည်း လက်ထပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ရင်ရင်ငြိမ်း ခုလို ပြောလိုက်တာကိုက ပေါ်ဌေးကို ရောဂါတစ်ခု ထပ်တိုးအောင် တွန်းအားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဌေး သည် မိမိ မိန်းမ လိုချင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အမေကတစ်ဆင့် ပူဆာလေတော့သည်။

သူနှင့် ရင်ရင်ငြိမ်း ကြိုက်နေကြကြောင်း မိဘတွေ သိသည်။ သဘော လည်း တူသည်။ သူ့အမေကဆိုလျှင် ပေါ်ဌေးက အလောတကြီး ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်တတ်သောကြောင့် ကြိုရာ တွေ့ရာ မိန်းကလေးနှင့် ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့တာ။ ရင်ရင်ငြိမ်းနဲ့ ဆိုတာ သိရသောအခါ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာ သွားခဲ့သည်။ အဖေကတော့-

“ကောင်မလေး သနားပါတယ်၊ ငပေါ်ရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ မလွယ် ဘူး”

ဟု ဆိုသည်။ ပေါ်ဌေးကိုတော့-

“မင်း ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး မလုပ်နဲ့နော်”

ဟု သတိပေးသည်။

အခု ပေါ်ဌေးက မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါ ပြောလာတော့လည်း အမေ က မြန်မြန်ထက်ထက် စိစဉ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ တော်ကြာ ဒီကောင် စိတ် ပြောင်းသွားမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့တာနှင့် အတော်ပဲ။ အဖေကတော့-

“ဘာ... ဝင်ငွေဖြင့် တစ်ပြားမှ မရှိသေးဘူး၊ မိန်းမ လိုချင်လို့ ရမလား”

“သူ့မှာ ဝင်ငွေ မရှိပေမယ့် ရှင့်မှာ ရှိတာပဲ”

“ဪ... ငါက ကောင်မလေးကိုပါ အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ပြီး ကျွေး ထားရမယ် ဆိုပါတော့”

“လူတစ်ယောက် ပိုလာရုံနဲ့ ရှင် မွဲမသွားနိုင်ပါဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ရှင့်မှာက ယောက်ျားလေးအဖော် ရှိတယ်၊ ကျွန်မမှာ မရှိဘူး၊ ရင်ရင်ငြိမ်းသာ ရောက်လာရင် ကျွန်မလည်း တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ရတာပေါ့”

“ကိုယ့်သားက အလုပ်အကိုင် မရှိသေးဘဲနဲ့ မိန်းမ သွားတောင်းရရင် မျက်နှာငယ်မယ်ကွ”

“သူတို့ကလည်း နားလည်ပါတယ်၊ နောက်တော့ အလုပ်တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးမယ် ပြောပေါ့၊ ရှင့်သားကလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ဒီတိုင်း နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိမှာပါ၊ ဒါနဲ့... ရှင့်ကို မေးရဦးမယ်၊ ရှင် မြေးမချီ ချင်ဘူးလား”

အဖေ လုပ်တဲ့လူ တွေသွားသည်။ အမေက ချက်ကောင်းကို ထိသွား မှန်း သိသဖြင့် ဆက်ပြီး နှဲ့လိုက်သည်။

“တော်ကြာ... ရှင် ဟိုဘက်လမ်းက ဦးစိုးတင့်လို ဖြစ်နေဦးမယ် နော်၊ သူ့သား အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ ခုထိ မစွဲသေးဘူး၊ သူ့ခမျာ တူ တူမတွေရဲ့ ကလေးတွေကိုပဲ မြေးအရင်းလို သဘောထား ချိပိုးပြီး စိတ်ဖြေ နေရရှာတာ”

အဖေလည်း မနေသာတော့ဘဲ တစ်ဖက်က လူကြီးတွေဆီ သွားပြီး တောင်းရမ်းပေးရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက မိဘများ မရှိတော့။ ကြီးတော်ဖြစ်သူ နှင့် နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ကြီးတော်ကြီးကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ခံသည်။ သူက ရင်ရင်ငြိမ်းအတွက် စိတ်ချသွားရလျှင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို ဇောက်ချလုပ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သားအရန် လုပ်ဖို့ အေဘီကျော်ကို အများ သဘောတူ ရွေးလိုက်ကြသည်။ သတို့သမီးအရန်အဖြစ် ဒေစီပွင့်ကို လျာထား သည်။ ဒေစီပွင့်မှာ အလွန်ရှက်တတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းသေးသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းက-

“ငါလည်း ရှက်တာပါပဲဟာ၊ နင်နဲ့ဆိုရင် နှစ်ယောက် အတူတူ ရှက်ဖို့ အဖော်ရလို့ တော်သေးတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် အင်တင်တင်နဲ့ လက်ခံလိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရွေးရတာကလည်း အကြောင်း ရှိသည်။ ဒီ နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းတုန်းကတည်းက ဝိုင်းပြီး စနေခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီမှာတွင် အေဘီကျော်က ပြဿနာ ထလုပ်တော့သည်။

“ဟာ... သူ့လို ပိန်ညောင်ညောင် ပုံတုံးကြီးနဲ့တော့ ငါ မတွဲနိုင်ဘူး၊ ငါ့အရပ်အမောင်းမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ထည်ထည် ရှိတဲ့ လူနဲ့မှ လိုက်ဖက်မှာ၊ အနှောင်းကို လုပ်ခိုင်း”

အနှောင်းလို ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လမ်းလျှောက်တတ်သော
 ယောက်ျားလျာတစ်ယောက်က ဆံထုံးတွေ၊ ထိုင်မသိမ်းတွေနဲ့ဆို ဘယ်လိုမှ
 ကြည့်ကောင်းမှာ မဟုတ်။ အနှောင်းကလည်း လုပ်မှာ မဟုတ်။ အော်ကျော်
 ကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘဲ ဂျီကျနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့
 အားလုံး ကြောက်ကြရသော အောင်ချိုတို့ အဖေက ခေါ်ဟောက်လိုက်မှ
 မငြင်းသာဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပရိသတ် စည်စည်ကားကား၊ သူငယ်ချင်းတွေ
 စုံစုံလင်လင်နဲ့ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ရွှေကြိုးတားတာ၊ ခဲဖိုးတောင်းတာ
 တွေကတော့ တခြားမင်္ဂလာဆောင်တွေအတိုင်းပါပဲ။

ညနေကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုအရ လူပျိုည လုပ်ပေး
 ရသည်။ အဖေက အရက်သောက်တာ မကြိုက်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့
 ခွင့်ပြုသည်။

“မလွန်စေနဲ့၊ နောက်မကျစေနဲ့”

လို့သာ မှာလိုက်၏။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်ကြသည်။
 အနှောင်း ဦးဆောင်သော မိန်းကလေးအုပ်စုက-

“အရက်သောက်မယ်ဆို မလိုက်ဘူး၊ အရက်သောက်တဲ့ လူတွေနဲ့
 တစ်ဝိုင်းတည်း မထိုင်နိုင်ဘူး” ဆိုသဖြင့် သူတို့ကို အရင်ကျွေးမွေးပြီး စောစော
 ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကတော့ ပင်ပန်းပြီး ငြီးစိစိ ဖြစ်နေလို့ဆိုပြီး
 မလိုက်ဘဲ နေခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ ကျန်တော့မှ ယမကာဝိုင်း စ၊ ကြသည်။
 လူပျိုညတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေက ပေါ်ဌေးကို သင်တန်းတွေ
 အမျိုးမျိုး ဝိုင်းပေးကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့လည်း ဘာအတွေ့အကြုံမှ
 ရှိကြတာ မဟုတ်။ ကြားဖူးနားဝတွေ လျှောက်ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ညအဖို့ အပြောများတဲ့ ကိစ္စကတော့ ရင်ရင်ငြိမ်း လှတယ်
 ဆိုသော အကြောင်းပင်။ စားကောင်း သောက်ကောင်းအောင် ဝိုင်းမြှောက်ကြ
 တာလည်း ပါသည်။ တကယ်လှတာလည်း ပါသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် အလှပြင်လေ့မရှိ။ သနပ်ခါး
 လောက်၊ ကရင်မ်ပတ်ဖ်လောက်က အလွန်ဆုံးပဲ။ ရိုးရိုးလေးသာ နေတတ်သူ
 ဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ သတို့သမီးအဖြစ် မပြင်လို့မရ။ အလှဖန်တီးရှင် မိတ်ကပ်

ဟန်နီကလည်း ရင်ရင်ငြိမ်းနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ဆံထုံး၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ အရောင်က အစ အစွမ်းကုန် ပညာပြထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင် လောက်အောင်ကို လှနေသည်။ မင်္ဂလာပွဲ လာသူတိုင်းက “လှလိုက်တာ... ကျက်သရေရှိလိုက်တာ” ဟု ပြောကြရ၏။

ပေါ်ဌေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ချီးကျူးစကားကို နားထောင်ရင်းက ရင်ရင်ငြိမ်းကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ခုချက်ချင်းပဲ အိမ်ကို ပြန်ပြေး ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာမိ၏။ နာရီတကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာကို ရဲမော် က ရိပ်မိသည်။

ည ၉ နာရီထိုးသောအခါ ရဲမော်က ဝိုင်းသိမ်းဖို့ ပြောသည်။ ကောင်းထွန်းက မဝသေး။ အောင်ချိုကလည်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ကို မပြန်ရဲဘူး ဆိုသဖြင့် အတော်ပဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက်တော့ အော်ကျော်၊ ကံညွန့်မောင်နှင့် ရဲမော်တို့ပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသော ကောင်းထွန်းတို့ အိမ်သို့ လိုက်အိပ် ကြသည်။ ဆိုင်က ပုလင်းတစ်လုံး ဝယ်သွားကြသည်။

ပေါ်ဌေး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အမေက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အဖေကတော့ အလိုက်သိစွာ စောစောဝင်အိပ်ပေးသည်။ အမေကလည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခဲ့လို့ အိပ်တော့မယ်ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပေါ်ဌေးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရအောင် အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို ပေးထားသည်။

သူ အပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်နေ၏။ ပေါ်ဌေးကို မျက်လုံး တစ်ချက် လှန်ကြည့် သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ နောက်ကျလို့ စိတ်ကောက်နေသလားဟု ထင်မိ သေးသည်။ ပြီးမှ ကြောက်နေတာ ဖြစ်မယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလည်း ဖြစ် နိုင်တာပဲဟု တွေးသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ်တွေ မရှိတော့။ အရင်နာရီ ပိုင်းလောက်က မိတ်ကပ် လိမ်းထားခဲ့ဖူးတယ် ဆိုသော အရိပ်အယောင်တွေ တော့ ကျန်နေသေးသည်။ မိတ်ကပ်ဆိုတာ သူ့ကို ဖျက်ပစ်ပြီးသည့်တိုင် အချိန်အတန်ကြာတဲ့အထိ လေထဲမှာ ရနံ့တွေ ကျန်ရှိနေတုန်းပဲဆိုတာ ပထမဆုံး အကြိမ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဆံပင်ကို ဖြေချထားသည်။ နက်မှောင်သန်စွမ်းသော်လည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိပုံရသော ဆံပင်များသည် ကျောပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည်။ ဒါတောင် ဆံထုံး ထုံးဖို့ အဆင်ပြေအောင် ဆိုပြီး အလှဖန်တီးရှင်က တိပစ်လိုက်လို့။ နဂိုကဆို ခါးလယ်လောက်ထိ ရှည်သည်။

ရင်ရင်ငြိမ်း ခုလို ဆံပင် ဖားလျားချထားတာ ပေါ်ဌေး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ အရင်က ဆံပင်ကို နောက်မှာ စုပြီး စည်းထားလေ့ရှိသူသာ ဖြစ်၏။ ဆံပင်တွေ ဝဲကျနေသဖြင့် မျက်နှာ၏ အစိတ်အပိုင်း အချို့ ဖုံးကွယ်နေသည်။ ထင်ထင်ရှားရှား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မမြင်သာ။ ဒီလိုပုံမျိုးကိုက ရင်ဖိုစရာကောင်းနေ၏။

ပေါ်ဌေးသည် အရည်ကလေး ဝင်ထားသဖြင့် သွေးကြွနေသည်။ သတ္တိလည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သိပ်တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ရင်ရင်ငြိမ်းနားကို ကပ်သွားသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ရဲရဲပင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ထိလှထိခင်ကလေးမှာပဲ ရင်ရင်ငြိမ်းက ဟင်... ဆိုပြီး မျက်နှာကို လွဲဖယ်လိုက်လေ၏။ ပါးပြင်ကိုသာ နှာခေါင်းစွန်းနှင့် ခြစ်မိသွား၏။

ပေါ်ဌေးက ခေါင်းကို အလိုက်သင့် ယိမ်းပြီး ထပ်ကြိုးစားမည်ပြုစဉ် ရင်ရင်ငြိမ်းထံမှ အစ်ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မအိမသာ ဖြစ်နေပြီး ပျို့ချင် အန်ချင်ပုံပေါ်နေ၏။ ထို့နောက် ပေါ်ဌေး၏ လက်ထဲမှ ရုန်းလိုက်ပြီး အခန်းပြင် ပြေးထွက်သွားသည်။ ပေါ်ဌေး ခဏမျှ ကြောင်နေပြီးမှ နောက်က လိုက်သွားသည်။

ရင်ရင်ငြိမ်းသည် ဝရန်တာမှာ ရောက်နေ၏။ ကိုယ်ကို အပြင်သို့ ကိုင်းထားပြီး အော့ခနဲ အော့ခနဲ ဖြစ်နေသည်။ အစာတော့ မပါ။ လေတွေချည်း အန်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟင်... ခုကတည်းက အန်နေပြီ” ဟု ပေါ်ဌေး ယောင်ပြီး ပြောမိ၏။ ပြီးမှ သတိရပြီး ရင်ရင်ငြိမ်း၏ ကျောကို ဖိပေးရင်း-

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါ... အဲဒီအနံ့ကို မခံနိုင်ဘူး”

အရက်သောက်ထားသူများသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ ဘာမှ မသိ။ ဘေးလူကသာ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ကို ရလေ့ရှိသည်။ ကောင်းထွန်းဆိက ဒီလို အနံ့မျိုး ရတတ်ကြောင်း မှတ်မိသည်။

“ဆေးသောက်လိုက်ပါလား”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းခါသည်။

“သံပရာရည် သောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကောင်းသွားပြီ၊ အစာမရှိလို့ ဖြစ်သွားတာ”

“အစာမရှိလို့... ဟုတ်လား၊ ညနေက ဘာမှ မစားဘူးလား၊ အမေက မကျွေးဘူးလား”

“ကျွေးပါတယ်၊ ငါက မစားတာ”

“ဟာ... မစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မနက်စာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုတော့...”

“ငါ စားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပျို့အန်ထားသဖြင့် မျက်နှာက နည်းနည်းအစ်နေသည်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ငိုထားတာတော့ မဟုတ်။ အင်း... ဒီလိုလည်း လှနေတာပဲဟု တွေးနေတုန်း...

“ဒီနေ့က လပြည့်နေ့လေ” ဟု ရင်ရင်ငြိမ်းက ပြောသည်။

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“လပြည့် လကွယ်နေ့တိုင်း ငါ ဥပုသ်စောင့်တာ နင် သိသားပဲ”

“ဟာ... မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့မှာတော့ မစောင့်သင့်ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ထားတာ၊ မဖျက်နိုင်ဘူး”

ပေါ်ဌေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရမိပြီး ချောက်ချောက် ချားချား လေသံဖြင့်-

“ဒါဆို ဒါဆို... ဟိုသင်း... ဟိုကိစ္စ... အဲ... အိပ်ဖို့က”

“အဲဒါ ပြောမလို့၊ ဒီနေ့ညတော့ ငါ ဘုရားခန်းထဲမှာ သွားအိပ်မလို့”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ပေါ်ဌေး ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။ ပြီးမှ အကြံတစ်ခု ရသွားပြီး-

“ဥပုသ်သည် ဆိုတာ ပန်းမပန်ရဘူး၊ အမွှေးနံ့သာ မလိမ်းရဘူးတဲ့၊ ဧည့်ခံပွဲတုန်းက သစ်ခွပန်းတွေလည်း ပန်ထားတယ်၊ မိတ်ကပ်တွေလည်း လိမ်းထားတယ်၊ နင် ဥပုသ်ကျိုးသွားပြီ”

ပြောရင်း ရင်ရင်ငြိမ်း၏ လက်မောင်း နှစ်ဖက်ကို ကိုင်မည်ပြုသည်။
ရင်ရင်ငြိမ်းက ကိုယ်ကို နောက်သို့ ယို့၍ ရှောင်လိုက်ပြီး-

“အဲဒါ မွန်းမလွဲခင်ကပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မိတ်ကပ်တွေကို ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒီတစ်ရက်ကိုတော့ ခွင့်ယူလိုက်ပါလားဟာ”

ပေါ်ဌေးက တိုးလျှိုးသော လေသံပြောင်း၍ ကြိုးစားကြည့်သည်။
ရင်ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းခါသည်။

“ဘုရားခန်းမှာ အိပ်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခြင်လည်း သိပ်ကိုက်တယ်”

“ခြင်ထောင် ရှိသားပဲ၊ ငါက အိပ်ရာတောင် ပြင်ထားပြီးပြီ”

“နင် အိပ်ရဲလို့လား၊ အဲဒီမှာ ညည ခြေသံတွေ ကြားရတတ်တယ်”
စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြောပြီး ခြောက်ကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ဘုရားခန်းမှာ ဘယ်သူက လာလုပ်ရဲမှာလဲ၊
ပြီးတော့ ငါက ဘုရား တရားနဲ့ နေတာ၊ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

ပေါ်ဌေး နောက်တစ်မျိုး ကြံပြန်သည်။

“နင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း မသွားဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သိလ
ယူသလဲ”

“အိမ်မှာပဲ ယူတာပေါ့”

“အဲဒါ တရားမဝင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ ယူမှ အတည်ဖြစ်တာ”

“နားမလည်ဘဲ လျှောက်မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါက ဘုရားရှေ့မှာ သိလ
ယူတာ၊ ပိုပြီးတော့တောင် တရားဝင်သေးတယ်”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားခန်းဆီ
ဦးတည်သွားနေ၏။ ပေါ်ဌေး ရုတ်တရက် ကြောင်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်
တွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရမှုက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့
သူ။ ဒါ... ငါ့မိန်းမ၊ ငါ ပိုင်တယ်၊ ငါ ပြုသမျှ နုရမယ်၊ ငါ လိုချင်တာကို
လိုက်လျောရမယ်... ဆိုသော အတွေးနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ
စတင် လှုပ်ရှားသည်။ ရင်ရင်ငြိမ်းကို ကျော်၍ ဘုရားခန်း တံခါးဝမှာ ပိတ်ရပ်
လိုက်ပြီး-

“နင်... ဟိုအခန်းထဲမှာပဲ လိုက်အိပ်ရမယ်”

“ကိုပေါ်... နင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်နော်”

“ငရဲက အဝေးကြီး လိုသေးတယ်”

ရင်ရင်ငြိမ်းက ပေါ်ဌေးကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ငါ့ဆန္ဒကို ဘာမဆို လိုက်လျော့ပါ့မယ်လို့ နင် ကတိပေးထားတယ်နော်”

တံခါးဘောင်ကို ထောက်ပြီး ကာထားသော ပေါ်ဌေး၏ လက်နှစ်ဖက် ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ အလျှော့မပေးချင်။ ထို့ကြောင့်-

“ကောင်းပြီလေ... ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ တစ်ခု မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေ နော်”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လား”

ရင်ရင်ငြိမ်း တွေ့သွား၏။ အခက်တွေ့နေဟန် တူသည်။ ပေါ်ဌေးက-

“နင် သိလယူထားတယ်နော်၊ မုသားစကား ပြောလို့မရဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြော”

ရင်ရင်ငြိမ်း မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်တာလား၊ ခေါင်းငုံ့လိုက်တာလား၊ ဦးခေါင်း၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ နှေးကွေးလွန်းသဖြင့် ဝေခွဲလို့ မရခင် ပေါ်ဌေး၏ ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး ဘုရားခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ဥပုသ်စောင့်သော သတို့သမီးနှင့် အချိန်နှင့်အမျှ ဇိမ်နှင့်ဘဝ ဆိုသော နှစ်ယောက်အိပ် မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဆန့်ဆန့်ကြီး လှဲနေသော သတို့သားမျိုးကို မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထားကြ။

တကယ်ဆိုလျှင် နင် ဆန္ဒရှိသမျှကို လိုက်လျော့ပါ့မယ်လို့သာ ကတိပေးခဲ့သည်။ နင် ဆန္ဒ ‘မရှိ’တာကို လိုက်လျော့ပါ့မယ်လို့ မဆိုခဲ့။ သို့ရာတွင် ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဝတ္ထုတွေ... ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူး ကြည့်ဖူးသော မင်္ဂလာဦးညမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ လူပျိုကြီးတွေကလွဲလျှင် ယောက်ျားတိုင်းလိုလို စိတ်ကူးတွေက လက်တွေ့ဖြစ်လာခွင့် ရကြသည်။ သူ့အဖြစ်ကတော့ စိတ်ကူးလောက်တောင် အသုံးမကျ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ရင်ငြိမ်းသည် လပြည့်၊ လကွယ်နေတိုင်း ဘုရားခန်း
ထဲ သွားအိပ်တတ်သော အလေ့အထကို ထိုမင်္ဂလာဦးညကပင် စတင် ကျင့်သုံး
ခဲ့လေသည်။

ဘုရားခန်းသည် တားမြစ်နယ်မြေ။

ဒုတိယပစ်မှတ်အဖြစ် ကောင်းထွန်းကို ရွေးချယ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီကောင်က မိန်းမတွေ မကောင်းကြောင်း အမြဲ ပြောတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီတော့ သူ့ကို စည်းရုံးရတာ လွယ်နိုင်သည်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူသည် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သီးခြားကင်းကွာနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒါက လည်း အရက်ကိစ္စကြောင့်ပဲ။

ကောင်းထွန်းသည် သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်၏။ ချက်ချက်ချာချာ ရှိသဖြင့် အတန်းထဲမှာ မော်နီတာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းတောင် ခံရသည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ လူငယ်တွေပီပီ ယမကာကို မြည်းစမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျန်တဲ့ လူတွေက အပျင်းပြေ အပျော်သောက်အဆင့်မှာပင် ရပ်နေသည်။ ကောင်းထွန်းက ပုံမှန် သုံးစွဲသူ ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့်ဆို ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်သည်။ သူက တော့ ငွေထက် ယမကာကို ပိုပြီး ခင်တွယ်သည်။ သူ့စိတ်ရင်းကောင်းကြောင်း သိသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်ကြသည်။ အရက် လျှော့သောက်ဖို့ ပြော

သော်လည်း မရ။ အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီး မလုပ်ဘဲ ရရသောက်သောက်ဖြင့်သာ ပျော်မွေ့နေသည်။

ပြီးခဲ့သော ခြောက်လလောက်ကတော့ အောင်ချို၊ မွေးနေ့တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြသည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ အပျော်တမ်းသမားတွေ ဖြစ်သောကြောင့် ဘိယာလောက်နှင့် ပြီးသည်။ ကောင်းထွန်းက-

“ငါ အရက်သောက်ဖို့ လာတာကွ၊ ဆီးရွင်ဆေး သောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ဆိုသဖြင့် ဝိစကီတစ်ပြား မှာပေးသည်။

“အပြား သောက်တာ မတန်ဘူး၊ တစ်လုံး မှာလိုက်”

“ဟာ... တစ်ယောက်တည်း သောက်မှာပဲဟာ”

“တစ်ပြား မလောက်ဘူး”

“အဲဒီလောက်ကြီးတော့...”

“မှာလိုက်ပါကွာ၊ ပိုတော့လည်း အိမ်ယူသွားပေါ့”

ဟု ဒကာဖြစ်သူ အောင်ချိုက လိုက်လျောပေးလိုက်သည်။

နှစ်ဖက်စလုံးက ပြောတာ မှန်သည်။ တစ်ယောက်တည်း သောက်မယ့်ဟာ တစ်လုံးလုံး ဆိုတော့ များတယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်သည်။ တစ်ပြားတည်းနဲ့ မလောက်ဘူး ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကောင်းထွန်းက သောက်လုံးကြီးသဖြင့် သိပ်မကြာခင် ပုလင်းတစ်ဝက်နီးပါး ကျိုးသွားသည်။ သူက ထပ်ငဲ့ဖို့ ပုလင်းကို လှမ်းကိုင်စဉ်-

“ဟေ့ကောင်... စွတ်တင်မနေနဲ့၊ ဒါ ဝိစကီနော်”

ဟု ကံညွှန်မောင်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့စကား မှားသွားပြီ။ မင်းသောက်နေကျ အပေါစား အရက်မျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဝိစကီကို ကောင်းကောင်းမသောက်ဖူးဘဲနဲ့ အခွင့်အရေးရတုန်း နင်းကန်သောက်ပြီး မှောက်နေဦးမယ်ဟု ဖမ်းနှိမ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ တမင် ရည်ရွယ်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပုံမရ။

ကောင်းထွန်းက ဘာမှမပြော။ ကံညွှန်မောင် စကားကို မကြားလိုက်သလို နေသည်။ ပုလင်းကို ယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ဖြည့်သည်။ ပြီးခဲ့သော အလှည့်

mgyoe.com